

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 22 • 2 ноември 1971 • 25 ст.

Капитаните Симоес (вляво) и Певеv си разменят флагчетата на „Бенфика“ и ЦСКА „Септемврийско знаме“ на стадион „Лус“. Този риг туал ще се повтори утре в София... Желает победа и краен успех на армейците!

стр. 3

Издание на ЦС на БСФС

Богатири

на великата

страна!

стр. 8 - 9

СИЯНИЕТО НА ОКТОМВРИ

Преди повече от половин век великият бунт на онеправданите и угнетени народни маси в Русия, социалистическата революция, ръководена от Ленин и болшевиките, възвести началото на нова ера в развитието на човечеството, откри нова глава в световната история. Сиянието на Октомври озари пътя на милиони хора към нов, справедлив свят — без експлоатация и потисничество, откри епохата на социализма и комунизма. Това сияние сочи пътя на цялото прогресивно човечество, окриля го в борбата му за мир, щастие и прогрес на нашата планета.

Няма друго събитие в историята с таково огромно, общочовешко значение. Няма друга страна като Съветския съюз и друга партия като Комунистическата партия на Съветския съюз, които да са дали толкова голям принос за щастнето на народите в света, които така последователно и безкористно да изпълняват своя интернационален дълг в името на човека, в името на всепобеждаващия идеен на марксизма-ленинизма. Затова сиянието на Октомври грее с неотслабваща сила вече

шесто десетилетие, сплотява милиони хора в единния строй на социалистическата общност, вдига на крак потиснати и поробени народи, остава за вечни времена ярка пътеводна звезда на многобройната армия на комунистите, на могъщия фронт на революционните сили в целия свят.

Могъщият възход на великата съветска страна, изграденният в нея справедлив и човечен обществен строй станаха най-ярко доказателство за огромната сила на идеите, в името на които победи Октомврийската революция. Станаха пътеводна сила и пример, който народите от всички краища на земята приеха по своя воля в борбата си за социална справедливост, равенство и независимост.

За нас, българите, сиянието на Октомври свети с особена сила, грее в сърцата ни заедно с братската обич към съветските хора. Обич, която се предава от поколение на поколение и остава винаги силна, искрена и чиста.

Българските и съветските спортисти са верни на святата дружба между двата народа.

Георги Мърков, един от „златната дружина“ на българските „класици“.

стр. 7

ГОЛЯМОТО И ДРУЖНО СЕМЕЙСТВО НА СЪВЕТСКИТЕ СПОРТИСТИ-ПОКОРИТЕЛИ НА НАЙ-ВИСОКИТЕ СПОРТНИ ВЪРХОВЕ

КРАЙ «РИДО» РАСТАТ ГОЛЕМИ СКИОРИ

Голямата емблема с устремен в шеметно спускане скиор стоеше някак претенциозно върху тясната арка на входа, като че искаше да поизвиси скромната сграда, в която бе намерило приют средното спортно училище по ски в град Самоков.

Създадено през миналата година с решение на МНП и ЦС на БСФС, училището в Самоков е заслужило доверието на многобройните родители на скиите от града. Училището предава седемгодишен курс на обучение от V до XI клас. В момента тук се учат 150 деца, по две паралелки от V, VI и VII клас. За постването в училището се изисква най-малко добър успех по общообразователните предмети и се полага състезателен изпит по обща физическа подготовка с нормативи от лекоатлетическите дисциплини и елементи от ски-техниката. Кандидатите се подбират между възпитаниците на спортните школи по линия на БСФС и МНП и други деца с излезени данни в ски-спорта. Не е лесно да постъпиш в училището сред стотиците кандидати, а още по-трудно е да се задържиш, да бъдеш сред първите в училището, и в спорта. Само един ден, прекаран тук, ни убеждава в това.

Започва

НОВИЯТ УЧЕБЕН ДЕН

Времето преди обед е предоставено за занимания по общообразователните предмети. Атмосферата е като във всяко училище — нови уроци, изпитване, домашни и контролни, проверки. А преподавателите тук са още по-взискателни. За слаби ученици няма място в спортното училище. И наистина в училището няма слаби. Средният успех за годината на училището е 4,72. Всички групи на алпийци, бегачи и скачачи са повишили успеха си с повече от една единица. На първо място по успех са момичетата алпийки с 5,03.

Училищният звънец оповестява края на заниманията. С весел глъч учениците се втурват към столовата. След обедата и почивката под ръководството на възпитатели учениците подготвят уроците си за следващия ден. Целодневният престой в училище, разнообразните занимания и този начин на обучение са главното условие за успеха. На него се дължат и чувствително по-добрите спортни резултати в сравнение с другите форми на подготовка. А родителите са спокойни за своите деца.

Звънецът отново приканва навън. Сенчестите пътеки на „Ридо“ събират една след друга групите край тренировъчната база. Снегът е още далече, но асфалтираните алеи на стръмния скат са отлични трасета. Шеметно се спускат алпийците, прозират се локво между вратичките (снимки 1 и 3). Засега кънките заменят скиите, но всичко друго е като на истински сняг. Старши преподавателят Д. Гребенчарски прави всичко възможно да доближи подготовката до снежни условия. Отлично средство за работата на краката, чувството за равновесие и рефлексите е състезателният велосипед (снимка 4). По билото на хълма

„спринтират“ бегачите. Ходове, работа с щеките, спускане и изкачване. Изисква се умение, многократно повторение, издръжливост. По-старшите работят с гирички, еспандери, скачат на възженца. А преподавателите Н. Велчев и П. Банчев не пропускат и най-малките неточности, поправят, съветват, показват. Недалеч от тях пионерките старша възраст работят „на писта“, стръмна асфалтова алея, под ръководството на Цв. Чукачева и Б. Николов. Днешното им занимание е за техниката при преминаване на вратичките на слалома.

Малките бегачи на Св. Попов са господари на футболното игрище. Игрите с топка, леката атлетика и гимнастическите упражнения са базата на всестранното развитие, гаранция за високи успехи в ски-спорта. Достиженията в спортното майсторство вече радват. На състезанията през миналата година представителите на училището спечелиха за дружеството и окръга 25 медала само от републиканските първенства по ски — 6 златни, 13 сребърни и 6 бронзови.

Само като погледнете над почти отвисния улей за засилване на скишанцата, ви се завива свят. А мом-

четата от групата скачачи с преподавател С. Димитрачков не само гледаха. Тези 10—12-годишни деца летяха по засланата с изкуствена материя шанца, отскачаха от „масата“ и политаха в бездната с такава смелост и настървение да скочат по-далече, на която биха завидели и майсторите (снимка 2). Е, случва се някой и да падне, но бързо наръмва скиите и тръгва нагоре да повтори опита, да поправи грешката. Директорът на училището Никола Велчев е също тук. Този дългогодишен спортен педагог е навсякъде.

Идва времето на вечерния отдих, игри и веселия.

Постигнатото през тази година наистина е повече от добро начало. То е резултат преди всичко на усилията както на преподавателите по спорт, така и на специалистите по общообразователните предмети. Но нерешението

ПРОБЛЕМИ ТРЕВОЖАТ

ежедневно. Особено безпокои фактът, че и тази година учениците се събличат и обличат за тренировките в класните стаи. Няма възможност да се измийт след това, а за душ и

ФОТОКОНКУРС

Илюстрираният спортен седмичник „СТАРТ“ обявява фотоконкурс за най-добра спортна снимка, направена през 1971 год.

Приемат се снимки от фоторепортери и любители във формат най-малко 18/24 (НЕПУБЛИКУВАНИ)!

Всеки участник може да представи неограничен брой цветни снимки, диапозитиви или черно-бели снимки.

Крайнният срок за представяне е 31. XII. 1971 г. Редакцията на „СТАРТ“ ще раздаде следните награди:

А. За цветна снимка или диапозитив:

1. Първа награда 150 лв.
2. Втора награда 120 лв.
3. Две трети награди по 100 лв.

Б. За черно-бели снимки:

1. Първа награда 120 лв.
2. Две втори награди по 80 лв.
3. Три трети награди по 60 лв.

Снимките показват част от ежедневието на възпитаниците на средното спортно училище по ски в Самоков — ежедневие на 150 влюбени в „белия“ спорт деца, които са обладани от амбицията да продължат спортната слава на града, да докажат, че край „Ридо“ растат големи скиори...

ТОВА СЕ СЛУЧИ

ПРЕДИ 40 ГОДИНИ чехословакът Франтишек Дула постави световен рекорд на тласкане гюле — 16,04 м. Сегашният рекорд принадлежи на Матсън (САЩ) — 21,78 м (1967 г.).

ПРЕДИ 40 ГОДИНИ известният в миналото френски атлет Жул Ладумег постави световен рекорд на 1 мля — 4.09,2. Сегашният световен рекорд принадлежи на Джим Рийн (САЩ), поставен през 1967 г.

ПРЕДИ 35 ГОДИНИ унгарецът Миклош Сябо подобри световния рекорд на 2000 м с време 5.20,4. Сегашният рекорд принадлежи на Мишел Жази (Фр) — 4.56,2 (1966 г.).

ПРЕДИ 30 ГОДИНИ (1 ноември) в София се състоя футболният мач София—Берлин. Нашите футболисти спечелиха с 2:1. Те играха в състав Талев — Зографов, Китанов, Калъчев — Недялков, Стамболиев — Розов, Симеонов, Николов, Милев, Йорданов. Головете отбелязаха: Николов (1:0), Вилде (1:1) и Милев (2:1).

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ 32-годишният финландец Хейно постави два световни рекорда — на 4 мили с постижение 18,57 мин и на 10 мили — 49,22,2 мин. В последната дисциплина 18 години преди това рекордът принадлежеше на знаменития Пааво Нурми (50.15,0), а по настоящем — на Рон Хил (Вбр) — 46.44,0 (1968 г.).

ПРЕДИ 21 ГОДИНИ се състоя първото шахматно първенство на страната. Победиха шахматистите на „Червено знаме“. В отбора

победител играха: Нейкирх, Карастойчев, Вес. Попов, Кипров, П. Петров, Пъдевски, З. Станчев, Кайхамджозов, Чапразов, Згурев.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ в Москва се състоя голям международен шахматен турнир в памет на Алехин. 1—2-о място разделиха М. Ботвиник и В. Смилов. Нашият шахматист Пъдевски раздели с Улман (ГДР) 12—13-о място.

ПРЕДИ 14 ГОДИНИ (3 ноември) „А“ на националния отбор по футбол постигна в София най-голямата си победа срещу Норвегия — 7:0. Голмайстори: Илиев (3), Панайотов (2), Янев (1) и Дебърски (1). Отборът ни игра в състав: Дервентски — Ракаров, Манолов, Ив. Димитров — Божков, Несторов — Диев, Илиев, Панайотов, Янев, Дебърски.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ нашите парашутисти Ст. Калъпчиев, Ив. Крумов и Хр. Илиев подобриха световния рекорд на групов дневен височинен скок. Те скочиха от 13 000 м. Предишният рекорд бе поставен през 1958 г. от П. Парпунов, Ив. Крумов и А. Йонов (11 537 м). Нов световен рекорд на групов нощен височинен скок поставиха и Ст. Калъпчиев, Г. Филипов и Е. Добрев. Те скочиха от 12 000 м с незабавно отваряне на парашута. Предишният рекорд бе поставен през 1958 г. от Ст. Калъпчиев, Ф. Убликов и Хр. Илиев (10 242 м).

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“.

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ. Пощенска кутия 797

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ 20121

ТАКА ИГРА «БЕНФИКА»...

На своя стадион, пред свои зрители „Бенфика“ не изненада тактически българските шампиони. Разузнаването — този път! — донесе верни сведения... А заедно с това стана ясно, че португалците вярват в свои те сили, за да имат нужда от някаква тактическа изненада.

Схемата, която предлагаме, показва в общи линии разположението на играчите на „Бенфика“ и основните посоки на техните действия: вратарят Хенрике; на първия ред от ляво на дясно: Да Силва, Хумберто, Родригес и Адофо; на втория: Граса, Еузебио, Симоес; на третия — Джордао, Жорже, Батиста.

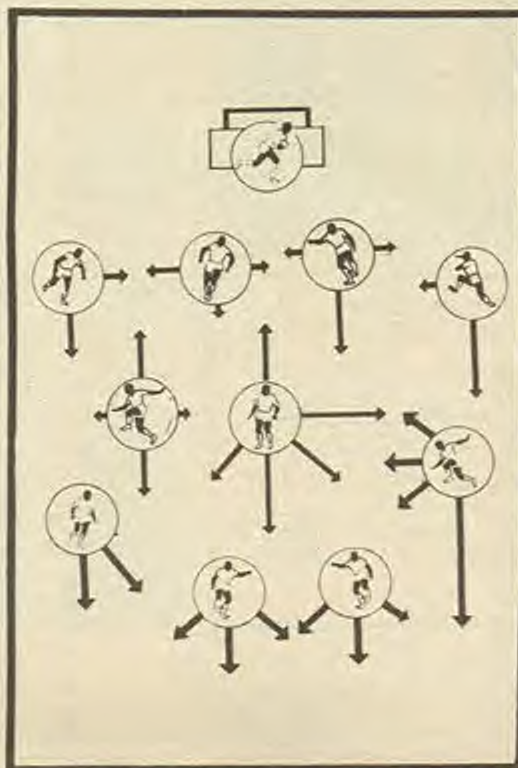
В защитната линия Силва не се стреми към нападателни акции, докато неговият колега Адофо не губи нито миг, когато разбере, че рейдовете му не носят риск. Отборът няма ярък изявен метач — по-често на задна позиция остава Родригес, но пак той е по-активен.

В средата на терена Граса се движи сравнително праволинейно, напред и назад; като неговите действия са много по-експлозивни от акциите на колегите му. Еузебио,

малко в разрез с очакванията, е почти сто процентов полузащитник, който действа от границите на своето наказателно поле почти до аултинията на съперника; играе икономично, почти не спринтира, но като че винаги е там, където трябва да бъде; основната му грижа е да „намери“ топката и да посочи с нея път на съигращите си към гола. Бавните обороти са присъщи и на Симоес; но и когато е в акция, и когато влезе „в сянка“, той винаги създава проблеми.

Нападението (ако в него включим само тримата!) действа донякъде шаблонно. Джордао обикновено стартира напред, но твърде често показва, че все още не е обгрян с останалите; или бе спиран с неподозирана лекота от Гаганелов. Двамата централни нападатели не участват кой знае колко в комбинациите — чакат повече пред вратата. Може би ще се различат в София — едва ли ще имат възможност да стоят само пред чуждата мрежа...

Не, не забравяме вратаря Хенрике. Но е трудно да се каже за него повече, от онова, което вече се каза. Вероятно в София за него ще се говори най-много...

ПРОБЛЕМИТЕ ОСТАВАТ

А какво ще представлява „Бенфика“ на стадион „Васил Левски“! Ако се съди по тазгодишните резултати на португалския шампион на чужд терен — нека повторим, по-добри, отколкото у дома! — един много опасен съперник, способен да изненада и най-силния домакин.

Ако се отчетат тенденциите в играта му в Лисабон — състав, който ще се чувства отлично, когато има по-широк простор за действие на нападатели и полузащитници, за изява на индивидуалните и колективни скоростни възможности на единадесетте. Нали именно към създаването на такава обстановка се стремеше „Бенфика“ на „Лус“...

Но това съвсем не означава, че „Бенфика“ е неуязвим отбор. Няма никакво съмнение, че неговият потенциал рязко ще спадне, ако бъде парализирана средната му линия, ако най-напред бъде принудена да играе дефанзивно, а след това бъде сериозно затруднена като организатор. Точно това всъщност не стана в Лисабон. Б. Колев най-често бе ОКОЛО Еузебио и много рядко ДО него. Бяха доволни от Колев, че „черната перла“ не е отбелязал гол, но това не бе много; Еузебио можеше винаги да получи [и получаваше!] топката и бързо да я изпрати там, където е най-опасно. И точно за това Еузебио трябва да бъде бит безкомпромисно в борбата за първа топка. Защото с дяволското кълбо в краката той е в състояние [все още!] да спечели повече от единоборствата.

За видимо натежалния Симоес се говори [особено до мача в Лисабон!] по-малко. Но неговата игра създава генералните проблеми на защитата. Той се изявява, макар и епизодично, и като типичен полузащитник, и като типично крило, което изработи втория гол. Да се пази персонално е рисковано — тогава полевия фланг нахлуват и Еузебио, и Адофо; да се неутрализира само в крайната фаза на атаките, значи да му се осигури свобода на действие точно там, където сега е най-силен. И все пак за предпочитане изглежда зоната защита, едно предаване на Симоес като на щафета. Иначе винаги ще грози онази опасност, която дълго остава скрита — със своята игра без топка Симоес открива коридори, а дори цели зони, където нахлуват съигращите му...

Централните нападатели Жорже и Батиста като че не скрива нищо от своите тайни. Просто и двамата са опасни реализатори, които предпочитат повече движението по фронтата на нападението, отколкото в дълбочина, и се стремят винаги да бъдат в стрелкова позиция. И трябва да бъдат най-зорко следени именно там. По-голяма загриженост предизвиква третият нападател...

Ще бъде истинска изненада, ако Хогън [при условие, че Нене не играе — спираме се отделно на този въпрос] реши да използва истинско ляво вместо дясно крило. Това означава да се коригират „посоките“ на действието на ред други състезатели. Но и в единия, и в другия случай изглежда по-разумно срещу типичното и непременно бързо крило да бъде противопоставен Зафиров, а на обратния фланг — Гаганелов, който рутината си и по-доброто ориентирание да закрие зоната за всеки, който действа в нея.

А наред с това, а може би — преди това, трябва да се помисли повече за някои доскоро типични оръжия на българския футбол, върху които за съжаление [и не само в отбора на ЦСКА „Септемврийско знаме“] вече има ръждиви петна...

Става дума за борбата за първа топка. Беше странно да се види на „Лус“ превъзходството на домакините в този елемент на играта...

Не е излишно да се припомним за твърдостта в единоборствата, която в Лисабон бе твърде далеч дори от позволените граници...

Става дума в края на краищата за онази активност по всички части на терена, която е подаяла съпротивата на съперника и е носила най-хубавите победи на българския футбол.

Защо тези оръжия да не донесат още една!...

За да видим отново български отбор на четвъртфиналите!

ДЖИМИ ХОГЪН

След мача с Лисабон „Мълчаливият“, както наричат треньора на „Бенфика“ Джими Хогън, остана твърде дълго в съблекалнята на своя отбор. На другия ден португалските вестници писаха, че веднага след аула играчите са стояли пред него в не особено добро настроение. Но Джими Хогън се появи във фойето на стадион „Лус“ с лице, което показваше шотландска непроницаемост.

Какво мислите за втория мач в София?

— Не ви ли интересува мнението ми за първия?

Него вече видяхме!

— Все пак искам да започна с първата среща. До известна степен бях изненадан от играта на ЦСКА, от начина, по който футболните организатори отбраната и разходваха физическите си сили до косъм; но с мисъл за втората среща в София. Сега имам по-точна представа

за възможностите на отбора и за това, как трябва да се играе срещу него. Предполагам, че същото важи и за треньора на ЦСКА, който е гледал този мач с планове за реванш в продължението на двубоя.

Може би е най-точно да се каже, че тази среща беше повече на футболните листи, а втората ще бъде повече на треньорите.

Как преценявате шансовете на двата отбора?

— Резултатът, постигнат в Лисабон, ги прави в много отношения равни. Но все пак „Бенфика“ спечели първата среща с 2:1, а това е аванс. Имам основание да мисля, че в София можем да играем и по-силно. Срещата няма да бъде лека!

Бихте ли отличили футболните си най-добра игра?

— От ЦСКА — цялата отбрана. За моите играчи оценки давам само на тях лично.

Жорже (вдясно) и Еузебио на първо и второ място в листата на голмайсторите в шампионата на Португалия. Своите отличия за първата подяка, те получиха преди срещата „Бенфика“ — ЦСКА.

АКО ИГРАЕ НЕНЕ!

Нене — „авторът перла от Мозамбик“ — е сънародник на Еузебио и един от най-младите играчи на „Бенфика“. В Лисабон той не игра, защото беше контузен. Изглежда, че това по-старава труден проблем пред треньора Джими Хогън. Той бе определил за негов заместник Джордао, който не оправда доверието му. През второто полувреме на дясното крило застана Диамантиньо, но и той не намери общ език нито с нападателя Жорже и Батиста, нито с конструкторите от средната линия Граса, Еузебио и Симоес. Явно, че от борбата на „Бенфика“ е свикнал на този пост да играе Нене, а и Нене нампа по-добре от своите дубльори връзка с останалите играчи на „Бенфика“ Нещо повече, със своята игра той внася повече острота в действията на нападението, има свои похвати и предпочитания изненадата. Обикновено, когато играе Нене, Еузебио и Симоес се стремят да търсят по-често атака от лявата страна, да привлекат вниманието и защитниците към себе си и с далечни превърляния да извържат дясното крило в свободна зона с простор за действие. Нене има качества на изключително бърз футболист, с отличен старт, което му дава възможност да действа опасно и при контраатаките. В Португалия гледат на него като на футболист, способен и сам да реши находа на мача срещу всеки противник. (В срещата „Цървена звезда“ — „Бенфика“ (2:3) той бе автор на два и съавтор на третия гол.)

Нене според думите на ръководителите на „Бенфика“ е получил доста тежка контузия и не е в състояние да играе веднага, но двете седмични между срещите в Лисабон и София са достатъчно време и за възстановяване, и за резултатно включване в отбора.

Става ли това, защитата на ЦСКА ще трябва да решава нови загадки, които на

Вярваме, че във втората среща опасните моменти пред вратата на армейците ще бъдат по-малко, отколкото в Лисабон. НА СНИМКАТА: Атака на двамата централни нападатели — Жорже и Батиста (№ 8).

Този път Денев е спечелил борбата за непослушното кълбо.

падателите на „Бенфика“ ще се постараят да поднесат. Досега бранителите, които са играли срещу този футболист в зона, са имали успех. Но все пак всеки треньор решава конкретните въпроси, ръководейки се от много условия. Вероятно така ще постъпят и Манолов.

Ако Нене играе, опасността отлясно може да бъде по-голяма, отколкото в Лисабон!

САМО ДВА ГОЛА НА НАЦИОНАЛИТЕ

Първият истински зимен кръг. С незапомнено ранен сняг, с отложен — за първи път от много години! — мач заради снежната покривка, със свои проблеми.

Общо взето, изненади нямаше. Всеки взе своето... Но този път „Старт“ наблюдаваше преди всичко играта на най-добрите футболисти, които евентуално ще облекат трицветните екипи в срещата срещу Франция, един мач, който заслужено носи № 1 в есенната програма.

Не е нужно да се правят обобщения. И все пак не може да не направим впечатление, че националите (без Дерменджиев) са вкарали общо само два гола — един Петков на мача „Берое“ — „Локомотив“ (СФ) и втори на Денев („Локомотив“ (Пд) — ЦСКА „Септ. знаме“).

Не е много... В Нант ще трябва голове...

Още една топка в мрежата на черноморци — автор на гола е Коцев...

ПРЕД ВРАТАРИ И ЗАЩИТНИЦИ —МАЛКО ПРОБЛЕМИ

Последният кръг не предложи кой знае какви проблеми пред вратарите и защитниците, които (вероятно...) ще облекат националните фланелки.

И Филип в Пловдив, и Симеонов в София нямаха никакви трудности и главният им проблем бе как да превъзмогнат... студа. Симеонов няма вина за гола — черноморци изпълниха триково свободен удар (нешо подобно на гола, отбелязан от Дерменджиев срещу Перу в Мексико) и голмайсторът остана очи в очи с вратаря.

Затова пък младият Горанов игра отново отлично и има своя най-сериозен дял за победата на „Локо-

„Чардафон-Орловец“ Тачев и стори това, като приложи персонална опека. С добро чувство при избора на позиция, безкомпромисен (в добрия смисъл на думата) в единоборствата той можа да подкрепи и нападателните акции на своя състав. И остана докрай свеж.

ПОЛУЗАЩИТНИЦИТЕ С РАЗЛИЧНИ ЛИЦА

В срещата с Франция отново полузащитната линия ще има тежка задача. А срещата с Румъния подсказва намеренията на треньора Васил Спасов...

В събота неговите избраници се представиха с различни лица. Най-високо безспорно трябва да бъде поставен Денев, най-активният играч на армейците в мача с „Локомотив“ в Пловдив. Върху много тежкия терен той отново показа и сил-

ка. А като че треньорите не вярваха във възможността други да реализират, та бе изпратен предимно в позиция далеч по-близо до противниковата врата, отколкото обикновено. Без да бъде особено активен, почти без защитни функции, Бонев игра през първото полувреме 32 пъти с топката и създаде доста неприятности на съперниците си. Те не го шадяха, пловдивчанинът на няколко пъти бе повален грубо (затова Б. Колев видя жълтия картон), но така или иначе, бе неутрализиран. След почивката Бонев зае мястото на стопроцентов център-нападател. Първо попадна в плен на бдителните централни защитници на софиянци, после — както целият си отбор — се примири със губата.

Играта на Б. Колев подхождаше повече на активен централен защитник, отколкото на човек от средата на терена. Той започна търво-

Петков отбеляза гол, но стрелбата му общо взето бе неточна — още в 5-а минута само от 3—4 метра той не можа да намери вратата с глава; в 82-а минута пък той се опита да излъже вратаря Горанов, но играчът с № 1 спечели двубой.

А как играха главните съперници на Петков? В Пловдив Жеков прояви голямо старание и дори — след почивката — изпълни и желанията на онези, които искат да го видят с много широк периметър на действие. Имаше и някои хубави подавания, с които изведе своите съиграчи в удобни позиции; да оставим настрана известния факт, че и този път бе най-стриктно пазен пред вратата. Но Жеков не отбеляза гол, макар че явно имаше голямо желание и... някои изгодни ситуации.

А Атанас Михайлов имаше един единствен голям плюс — напредна в типичния си стил по левия фланг и подаде отлично на Цеков, който отбеляза победния гол. Но за сметка на това избягваше единоборствата и бе един от най-неподвижните играчи на терена...

ДВАМА ОТ «ЛЕВСКИ-СПАРТАК»

КОИТО В СВОЯ ОТБОР НЕ ПРАВЯТ ТОВА, ЗА КОЕТО ГИ ОЧАКВАМЕ В НАЦИОНАЛНИЯ

ПЪРВИЯТ — Бисер Михайлов, кандидат за вратата на „А“ отбор. Последните кръгове на първенството не го виждахме в тимовия дяс и специалистите, които наблюдава играта на националните състезатели, го очакваха с интерес в срещата на „Левски-Спартак“ с „Лъсков“ — Ямбол. През първото полувреме Б. Михайлов нямаше много работа, за да покаже дали се е появила някаква разлика в спортната му форма и времето, през което не е излизал на терена. Игра както винаги активно не само в рамката на вратата, разбираше се добре с всички от отборната.

Още в началото на второто полу време Михайлов ТРЯБВАШЕ да премине в НАПАДЕНИЕ! Малко от трибуните на стадиона, а в чателите на неделните информации на вестниците може би са приели това като сензация, но за отбора на „Слънко-белите“ не беше изненада. Вече доста време треньорът Й. Арсо е принуден да мисли, че може да дойде момент, в който Б. Михайлов (той има и такива качества) да играе на необичаен за него пост. Последните контроли срещи до Б. Михайлов тренира често между нападателите. Така в събота вратарят игра ляво крило, това не беше каприз, а се изляга от състоянието, в което се намира главният отбор.

ВТОРИЯТ — Янко Кирилов — лезе на терена с № 11. По проста логика на „номериранието“ той означава ляво крило. Но Кирилов трябваше да изпълнява много по-сложна задача. От него се искаше да работи активно с конструкторите и когато се открие периметър, да атакува самостоятелно и с изненада в зоната и на лявото, и на дясното крило. Този тактически вариант в съботната схема на „Левски-Спартак“ не се изпълни докрай. Смята Я. Кирилов не търсеше достатъчно активно участие в играта, много случаи действуваше бавно.

В този мач, с топка и без това в непосредствени двубои и търсене на място, той записа актив от минути и 39 секунди (става дума само за интензивно движение в равни ситуации), имаше 14 успешни действия и 17 грешни. Коментарът може да свърши тук, но е необходима една наложителна скоба, за да поставим няколко според нас твърде важни въпроса. В листата на „Левски-Спартак“ три вакантни места за футболисти — кой и кога ще ги заеме? Четирте крила са контузени — посто със специфична игра, които не заменят лесно — кой ще разравниението и защо толкова бавно се възстановяват след травма? Гарските спортисти? Не е ли твърде дълъг периодът, в който организационни трудности спъват учебно-тренировъчния процес в „Левски-Спартак“?

Един типично зимен и нетипично пловдивски декор... И един гол във вратата на „Локомотив“

Вратарят срещу вратаря: Б. Михайлов (вляво) е сменял черното трико с фланелка на „редовни“ играч...

мотив“ над „Берое“ в Стара Загора. Той отрази много удари, някои от които — при това силни — бяха изстреляни от близко разстояние.

Гайдарски и Зафиров играха с лекота и твърдо „закриваха“ своите зони. Все пак пролича неумението на Зафиров да се бори за първа топка; а на заснежения терен нямаше кого да се догонва — всеки избягваше дрибъла...

Пенев не загуби нито един двубой и това вече е добър атестат, който не се нуждае от допълнения; Жечев бе отново сигурен и дори точно той даде тон за онова настъпление, което донесе победата на „Левски-Спартак“ над „Лъсков“. Христинев отново изпълни в своята типична роля на „метач“. Той „поправи“ ред грешки на съотборниците, като действуваше максимално чисто — бе един от най-коректните на терена.

Величков показва на изключително тежкия терен много стабилна игра. Той имаше конкретна задача — да неутрализира лявото крило на

ните си, и слабите страни. В негов плюс са непрекъснатата (почти) активност, пробивността, продължителността на акциите, упоритостта; в пасива — излишното задържане на топката, някои самоцелни ходове, неточните подавания. Вирочем ето характеристиката на играта на Денев в цифри:

- съприкосновения с топката — 34;
- дрибъл — успешен — 7; неуспешен — 4;
- подавания — точни — 12; неточни — 13;
- удари към вратата — точни — 2, неточни — 2.

Тези данни са за 63 минути. Ръководството на ЦСКА „Септемврийско знаме“ явно счете, че утре срещу „Бенфика“ свежите сили на Денев ще бъдат още по-нужни.

Бонев не плуваше в свои води в този мач. Сравнително дебелият снежна покривка на стадион „9 септември“ му пречеше да се изяви там, където е най-силен — с топка в кра-

де нервно срещу Бонев, пропусна да спечели борбата за първа топка и компенсираше това с някои много остри влизания. Спусканията напред бяха много мощни, често — направо неудържими. Но бяха редки и нито веднъж не завършиха с голов удар към вратата.

Ето това бе в общи линии играта на онези (на друго място става дума за Я. Кирилов), които трябва да господствуват в средата на терена в срещата с Франция.

ТЪРСИ ЛИ СЕ ЦЕНТЪР-НАПАДАТЕЛ?

Всъщност (по всичко изглежда...) титуляр на този пост има... Предпочитанията на Васил Спасов са към старозагореца Петков. И в неделя той прояви голямо трудолюбие; през целия мач трябваше да се бори със следващия го като сяка Стойков, който на моменти действуваше и с непозволенни средства.

ПО-ДОБРЕ ОТ ТЕСТ...

Специалистите по футбол търсят непрекъснато тест, който да определи най-точно физическото състояние на състезателите. Получиха го изненадващо от природата — някои среди от неделния кръг се състояха на заснежени терени.

Изведнъж състезателите трябваше да покажат и повече издръжливост, и повече сила в единоборствата, и по-високо равнище на скоростната издръжливост. Да не говорим за това, че заснеженият играч изискваше и повече съобразителност в играта, и особена тактика.

И слабостите на отборите веднага излязоха на повърхността... Мнозина например се мъчеха и сравнително дълъг период да разкрият причините за лошото класиране на „Локомотив“ (Пд). Обикновено се говореше много за зле комплектуваната отбрана, отслабена значително след напускането на Христинев. А в събота стана ясно, че преди всичко целият състав не е в добро физическо състояние. Пловдивчанин съвсем не можеше да отговорят на темпа, предложен от армейците, който — докато мачът бъде решен! — непрекъснато расте. А шампионите печелеха и единоборствата и скоростната издръжливост, за да изпратят своя противник в истински „пох-даун“; в началните минути на второто полу време локомотивци се превръщаха понякога в почти обикновени наблюдатели на действията на първенците.

Нямаме за цел да сравняваме отделните отбори според показаното в неочаквания тест. Искаме само да напомним, че той е изключително точен и всеки играч, всеки треньор може да направи изводи сам за себе си...

Страницата е подготвена от Митко ЕКСЕРОВ със съдействието на Димитър МАРКОВ (Стара Загора) и Ангел ВЕЛИКОВ (Велико Търново). Снимки: Димитър МИХАЙЛОВ, Емил МАНДЖАРОВ и Чавдар КУРТЕВ

УЕФА ДЕЙСТВУВА СТРОГО!

Срещата между „Борусия“ (Мюнхенгладбах) и „Интер“ (Милано) предизвика много коментари. И с необичайния и сензационен резултат (7:1), и с инцидентите... Появиха се в европейския спортен печат различни съобщения.

Фактите са изяснени. При иначе добър ред на стадиона зрител е хвърлил бутилка, която е ударила Бонинсеня по главата. Обясненията обаче са различни...

„Интер“ твърди, че бутилката е била хвърлена от западногермански гражданин, цитира дори неговото име и държи на обстоятелството, че на стадиона няма предпазна мрежа, която да отледа трибуните от терена. „Интер“ твърди също, че Бонинсеня е бил в безсъзнание цели осем минути, че неговите съигращи са продължили мача със страх, че и тях може да сполети същата участ, и че не са напускали само за да не предизвикат нови инциденти.

„Борусия“ от своя страна побърза да се похвали, че е осигурила добър ред (били наети 200 пазачи, имало 77 униформени полицаи и 7 криминали... чиновници), че Бонинсеня не бил чак толкова тежко ударен. (Приложена към документите на УЕФА е снимка, която показва, че италианецът при изнасянето му от стадиона държи ръка на очи, както не правят нито един припаднал... Цитират се и изказвания на червенокръстци, които изнесли Бонинсеня и които също твърдят, че положението му не е било чак толкова тежко. Сочат за накрая, че само четири дни по-късно Бонинсеня играл срещу „Верона“ и дори вкарал гед.) УЕФА получи и доклада на... криминалния директор Хартман, който счита за недоказано, че Бонинсеня е бил ударен от западногермански зрител, че наоколо е имало много италианци — и дошли специално за мача, и работещи в ГФР.

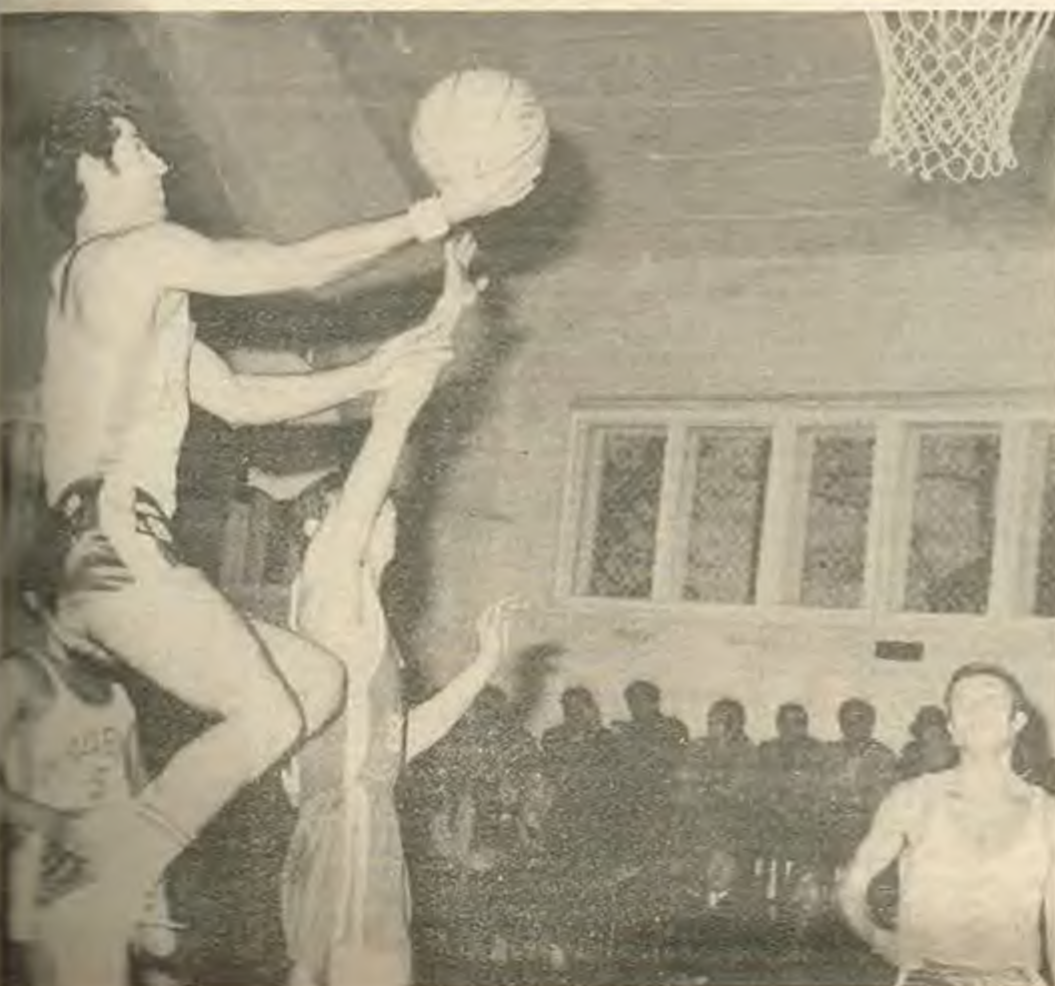
А решението срещата да се преиграе в Берн показва по най-неудачен начин, че Европейският съюз на футболните асоциации е решил да се бори безкомпромисно с всички инциденти, с всички неспортменски прояви. Имало е инцидент и това е достатъчно, за да се вземат най-сурови мерки! Независимо от това, че той не е повлиял на резултата (Бонинсеня е бил ударен при 2:1, Жаир се е контузил и „Интер“ останал с 10 души едва в края на мача, когато големият резултат е бил факт, а Корсо, който се е държал и преди това неприлично, е бил отстранен при 7:1!)...

Решението на дисциплинарната комисия, основано на меморандума на УЕФА за дисциплинарни провинения и наказания (и по-точно на т. 2, буква „г“), трябва да бъде наистина предупреждение към всички отбори и състезатели, които участват в международните прояви на стария континент.

... Коментарите и сега продължават. Някои от наблюдателите считат, че „Интер“ е успял в усилията си даубоят да бъде решен повече на зелената маса, отколкото на зелената терен. Други не крият интереса си към срещата-реванш. Та нали „Интер“ писа официално до УЕФА, че „би било невъзможно да се осигури сигурността на играчите на „Борусия“ при срещата-реванш“. Трети считат, че с неприятните инциденти трябва да се свърши веднъж завинаги, че трябва да се действа строго.

И те са най-правилни!...

Бързаков щурмува коша на ВИФ „Г. Димитров“. Шампионът „Академик“ [Сф] стартира в новото баскетболно първенство с убедителна победа срещу по-непретенциозните си колеги — 118:71 [62:32]

„ЗЛАТНА ЕСЕН“

Последната проява за годината от XX юбилейни летни пионерски и средношколски игри бе кръсът „Златна есен“, проведен в Благоевград. Потопен в топли златисти багри на есента и приятния ден, градът посрещна гостоприемно 216 пратеници на 24 училища от цялата страна. В този финален апогей на многогранната състезателна дейност на учащата се младеж, осъществена от отдел „Физическо възпитание“ при Министерството на народната просвета и окръжните отдели „Народна просвета“ през годината, се срещнаха най-добрите млади атлети и атлетки. Състезанието бе вълнуващо, съдържателно и полезно. Вълнуваше с нетърпението на старта, с наострено внимание по разстоянието, с горещата финална борба, проявени от тези момчета и момичета. За това говори фактът, че нито един от участниците не напусна борбата независимо от мястото, което щеше да вземе в крайното класиране. Иначе не можеше и да бъде. За да дойдат тук, участниците бяха прекипели в много предварителни битки, в състезания между училищата, окръжните и зоновите пресъвания, където ситата очевидно са били твърде гъ-

сти. В това е голямото съдържание и полза на състезанието. То позволява един продължителен подбор, дава възможност за изява на много таланти. А бягането е основно средство за развитие на онези така необходими на младите физически качества, на които се гради успехът към върховете на спортното майсторство. В това отношение то е добър атестат и за многобройните преподаватели по физическо възпитание от страната, за тяхната любов и всеотдайност на леката атлетика.

последната лекоатлетическа проява за годината на учащата се младеж. В кръса „Златна есен“ се изяви много млади атлети и атлетки, от които очакваме бъдещи успехи.

Снимка: Димитър ГРУДЕВ

Пред паметника на Гоце Делчев в центъра на града една след друга стартираха разноцветните групи на пионерките, пионерите, девойките и юношите. Затрогваща бе упоритостта и амбицията, с която се втурваха напред момчетата и момичетата, ту едно, ту друго изскачаше напред, а цветовете и емблемите на младите тела преливаха в много-тонна гама от воля и устрем. Затова и умората на финала не тежеше, а обгаряше с безкрайно щастие радостта от победата. Как искряха очите на Тимко Сотиров от училище „Ив. Вазов“ в Нова Загора, бягащ с номер 754 (номера на неговия кумир Михаил Желев), когато пристигна първ на финала сред пионерите — непосрамил големия наш бегач. А увереността на Генчо Иванов от електротехникума в Ст. Загора, повел колоната сред най-големите и завършил пръв 3000-метровото разстояние, будеше оправдана надежда, че утре ще има много като Желев. В останалите групи победили: пионерки Г. Петрова от VIII основно училище в Ст. Загора; девойки — Г. Савова — ТМТ в Ямбол. В отборното класиране първите места заеха VIII основно училище в Ст. Загора с 18 т., училище „Ив. Вазов“ в Нова Загора (Сливенски окръг) — 21 т., Икономически техникум „Г. Димитров“ в Силистра и механико-електротехникум в Самоков (Софийски окръг).

Заслужава да се отбележи отличната организация и ред на състезанието. Главна заслуга за това имат преподавателите по физическо възпитание в Благоевград, които бяха положили много грижи и старание със собствени сили да проведат това голямо и хубаво състезание.

Стоян ГЕТОВ

УСПЕШНИ «ИЗЛЕТИ» НА СОФИЯНКИ

Волейболният шампионат все още „набира скорост“. Мъжете не са започнали, а при жените все още няма решителни срещи. В събота и неделя младите локомотивки от столицата дебютираха в два пловдивски мача. Срещу студентките са играли леко, технично, уверени в силите си. Срещу „Марица“ (с победа също с 3:0, но с трудно спечелени последни два гейма — 16:14, 19:17) са показали, че имат воля и достатъчно нерви, за да печелят в трудни минути.

„Арда“ в два мача у дома си регистрира две загуби с по 1:3. Но от сведенията, които получихме, стана ясно, че с играта си срещу ЦСКА „Септ. знаме“ и „Славия“ отборът е създал добра турнирна атмосфера. Зрители и състезатели във Враца бяха изненадани — и то не от

един, а от два сюрприза. Първият беше ранният сняг и студ, а вторият — разбитите (след някаква близка взривна работа) стъкла на залата. Така при почти зимни условия „Ботев“ загуби и двата си мача с по 0:3. По-сполучливо игра срещу „Левски-Спартак“, но силната игра на Т. Гогова и Р. Иванова все пак сравнително лесно сломи съпротивата им. Състезателките от „Ботев“ играят много активно в защита, където няколко съвсем млади момичета — още ученички в гимназиалния курс, имат отлични прояви. Но без добри завършващи удари отборът не би могъл да разчита на успех. Срещу „Академик“ им беше особено трудно.

С една дума, всички „излети“ на софийските отбори бяха успешни. Янко ЯНКОВ

Из 27-та щафетна обиколка на Народното събрание в чест на Великия октомври.

БЕЛЕЖКА НА ДЕЖУРНИЯ РЕДАКТОР...

— Стартира и баскетболният маратон! — възкликна един от съседите ми в зала „Сливница“, когато в неделя бе разиграна първата спорна топка в първия „софийски“ мач от първия кръг на новото републиканско първенство по баскетбол за мъже. После сам се поправи:

— Всъщност какъв „маратон“ ще бъде това — прилича повече на спринтово бягане...

И наистина новият шампион ще бъде излъчен в рекордно къси срокове, при максимално съгъстена програма, върху която е сложил своя отпечатък приближаващият „Мюнхен-72“, а и увеличеният състав на „майсторската“ група — от 10 на 12 отбора. Друг е въпросът, че някои страни (СССР например) облекчиха олимпийската подготовка на своите национали чрез откъсването от редица клубни турнири (включително и от купата на шампионите, чийто носители са), без да повлияят на вътрешния шампионат. По-важно е как нашите специалисти, треньори и състезатели ще се справят с възникналите проблеми на „малкия“ баскетболен „маратон“. И така: дванадесетте елитни мъжки отбори ще изиграят по 22 срещи за малко повече от 3 месеца в два полусезона с 5 междинни кръга, които ще определят както носител на титлата и останалите медалисти, така и четирите съ-

«МАЛКИЯТ МАРАТОН» И НЕГОВИТЕ ПРОБЛЕМИ

става, които ще се простят с висшата лига. Не ще и дума, че минималната възможност да се поправи евентуална грешна стъпка ще доведе до безкомпромисна борба във всяка среща, че двете точки често ще се гонят „на всяка цена“ — с всички неприятни последици от това. И само твърдите и безкомпромисни действия на Българската федерация по баскетбол, на съдийската колегия и на дежурните секретари могат да предотвратят тази реално съществуваща опасност.

Така или иначе, на 5 март 1972 г. ще свърши и този шампионат. Но породените от него проблеми ще останат... Защото след това само за 10 процента от нашите елитни баскетболисти (тези, които ще заслужат места да облекат националните фланелки) е осигурена състезателна програма: „Наградата на София“, пред-олимпийски квалификации, участие (евентуално) в олимпийския турнир в Мюнхен. Но останалите 130 състезатели? Засега те са обречени на принципно бездействие и дълг на федерацията и на дружествата е отрано да помислят как да ги изтръгнат от него. Защото бездействието винаги е било враг на майсторството, а ние се стремим да играем майсторски баскетбол...

Петър ХАДЖИЙСКИ

ВРЕМЕННА «ТРАВМА» ИЛИ СЕРИОЗНО ЗАБОЛЯВАНЕ?

Имаше и българи в европейския елит
Изпълнение на плана... 6 на сто!

Липса на таланти или ... тренировъска немош?

Беше време, когато спринтът* бе гордост за нашата атлетика. Да не се връщаме в далечното минало — годините на А. Колев, А. Гаврилов, Цв. Берковска, В. Коларова. В периода 1950—1956 година те създадоха атлетическо реиме на нашата страна — и с поредицата от победи в двустранните срещи на националния отбор, и с представянето си на открити международни състезания, и с класирането им в челните десетки и двадесетини в ежегодните европейски ранглисти (най-висока позиция достигна през 1951 г. Ангел Колев, който разделеше 2—3 място на 100 м (10,4) и 4—7 място на 200 м (21,5)).

Наследи ги друго, не по-малко авторитетно поколение, водено от М. Бъчваров, Вес. Вълв, Ж. Трайков, Сн. Керкова, Цв. Исаева. Не е тъй блясало, но затова пък значително по-масово бе попълненето на спринта от третото поколение — след 1964 година: Шипоклиев, Глухчев, Витанов, Терзийски, Дюлгеров, Йовчев, Ганчев, Арнаутов... При жените, след известно спадане, се появиха Бобчева, Казанджиева, Венкова, Златева, Венкова, Кошничарска, Йорданова (без да смятаме петобойките Юркоза и Ангелова). Този състав ни донесе в Букурещ за първи път хегемония в спринта на балканските игри — от 15-те медала в индивидуалните спринтови дисциплини и победата в шафетата 4x100 м. Такава позиция бе изобличавана от мъжете още при възобновяването на игрите през 1956 година и почти неизменно поддържа до скоро (в частия спринт — 100, 200

исхаме да се измъкнем от това състояние. Това обаче не стана и след обсъждането на „отчета-анализ за състоянието на спринта и препятствените бягания“, състояло се с участие то на всички специалисти в тази област. Не може и да бъде друго нещо след това „безплодно“ съвещание. И отчетът на старшия треньор Д. Димитров, и изказванията (с три-четири изключения) бяха далеч под нивото на специалисти и познавачи — повърхностни, разпокъсани, мъгляви.

Тон за тази обръканост като че ли даде докладът на старшия треньор. Меко е да се каже, че той бе незадълбочен. Не би трябвало да се измъкне от всеки да пише художествено, нито да се изразява литературно. Но за един специалист с висше образование и дългогодишна практика, ръководител на спринта в България, е задължително да бъде ясен, да знае какво казва (още повече когато е изписано на книга), да не обръква понятията. Още първото изречение в доклада ни сепва: „Независимо от достигнатите много високи постижения в спринтовите и препятствените бягания, същите непрекъснато подобряват своите качествени страни...“ Наистина трудно е да се схване смисълът на този увод. Кой всъщност подобрява качествени си страни — постиженията или бяганията?

И не е ли обидно, когато се говори за допуснати слабости в подготовката с националните отбори (което предполага разглеждане на методически слабости), само една от десетте точки да е от методическо естество, а останалите девет — организационни?

днина — от 17 до 24. При това запазили резултати не са кой знае колко високи, а напълно съобразени с възможностите им.
●Само една от петте спринтови дисциплини за мъже има покачване на средния резултат на първата десетка (100 м с пр. — от 33,69 на 33,49). В останалите четирите той е по-слаб от 1970 година: 100 м — от 10,52 на 10,64; 200 м — от 21,60 на 21,63; 400 м — от 48,80 на 48,36; 100 пр. — от 14,69 на 14,76. При жените положението не е много по-добро: еднаква среден резултат на 100 м — 12,03, малко по-висок на 200 м — от 24,92 на 24,88 и снижение на 400 м и 100 пр. — от 56,53 на 56,60 и от 14,30 на 14,36.
●В една дисциплина (от деветте) има по-добро първо постижение — 200 м. 3 останалите осем първият им състезател и по-слаб.

Нека всеки си направи изводите и да избере прилагателното — незадоволително, неуспешно, застрашително, или... Но това не бе отразено изобщо в доклада.

Още по-голямо недоумение обаче предизвикаха изказванията на специалистите в съвещанието. Само дваматрима от тях се опитаха да допълнят отчета, да се задълбочат и анализират досегашните начини на работа, да потърсят изход от това състояние. Останалите (кой по-многословни, кой изказали се по задължение) не можаха да докоснат същината на проблемите, ограничаваха се в общи приказки, в нападки срещу старшия треньор и самооправдания. С нищо не допринесоха и изказванията на представителите на катедрата по лека атлетика при ВИФ „Г. Димитров“ — нейният ръководител доц. Ат. Коларов и дългогодишните преподаватели доц. К. Димитров и доц. Д. Бъчваров. Първият зае позата на обвинител, без да навлиза в проблемите изобщо, като надълго се опита да оправдае своята състезателка и себе си за „дезертьорството“ им по време на балканските игри. Димитров обясни с епитети (от рода на „предатели“) своите „противници“ и също не се спря върху спортно-технически или методически въпроси. Единствено в думите на Д. Бъчваров се прокрадна някоя мисъл и предложение по същество.

И така... краят на двудневното съвещание не можа да внесе яснота по причините за застрашителното изо-

Л. Запрянов изчело на ранглистата през тази година на 100 м

П. Христов и Джеси Оуенс през 1935 г.

Я. Братанов изчело на ранглистата през тази година на 400 м с пр.

ставане, нито да кристализира основните проблеми, или пък да набележи мерките за подобряване на работата. Увисна във въздуха и уместното предложение за излъчване на комисия, която да обобщи изказаните становища, докладото имаше таква, и излезе с конкретни предложения.

ПРОБЛЕМИ, ПРОБЛЕМИ...

Може би твърде много място бе отделено за подобно съвещание. Не без основание, въпреки безплодността му. Като че ли за първи път категорично се разкри липсата на концепция (с две-три изключения) у нашите треньори в спринта. Какво друго, ако не методическа немош и пренебрежливост причина за днешното състояние!

Нима на националните състезатели не са предоставени всички условия за подготовка? Нима не са осигурени достатъчен брой състезания? Нима няма приток от перспективни млади попълнения (ако не таланти)? Нима всички те не работят целогодишно съобразно съвременните изисквания за големи патоварвания? Всички бяха съгласни, че на тези въпроси би трябвало да се отговори утвърдително. Какво остава тогава, освен... тренировъска немош! От друга страна, почти със същите треньори в миналото имаше добри резултати. Не трябва ли да приемем (може би на някой е неудобно да признаят този факт), че и „човешкият материал“ не е от същото качество или не притежават същата упоритост и себоторичание за достигане върховете? Или: пък разне гласните (най-мекото казано) са дали видно отражение върху работата между треньорите. Единната система за подготовка на федерацията фактически не бе приложена. Тези, които се противопоставиха на нея (М. Бъчваров, В. Райнов, Р. Попов) не предложиха своя. Стихийността продължи да доминира и плчевните резултати са налице. Публична тайна е зле прикритата война „всеси срещу всеки“ — некортежност, завист, сплетни, кражба на състезатели и други рецедиви между треньори. Необяснимо защо

зачестиха много и травмите (поне Д. Бъчваров изтъкна като една лоша глупост и липсата на такъв, но това не е единственото лекувано им е твърде протективно и неефективно.

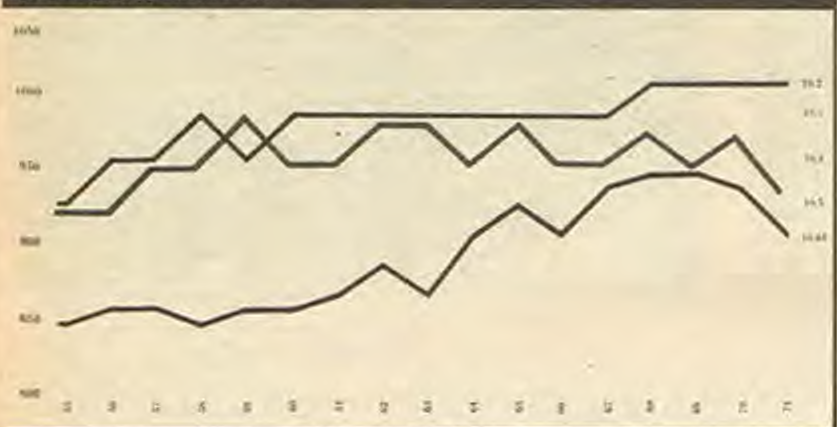
Не е от журналистическа етикетност разискването на не методически, спортно-технически блеми. За тази цел има специални научни работници (отделко) и национален научен център катедра във ВИФ „Г. Димитров“ сюрски съвети... Те са, които да да анализират обема и качеството на тренировъчните натоварвания, ридизацията на подготовката, пределното на методичните еми, предпазването от травми, в кояването и т. н., и т. н. Досе не са и стореж. Да се надяваме ще бъде извършено!

Не би било излишно да завъ тези бележки с една уговорка. Ената мъдрост „от всяко дърво с не става“ не е празна приказка: ва с особена сила важи за спринта. Съвременните методи на спортни ировка могат да компенсират до известна степен липсата на дени качества. Не може да очаква всяка година или две на пише има по един Колев или Бъч или Трайков. Дори такива мощ летически страни като СССР, ГДР, Франция и други не могат да произведат спринти от първа величина. В СССР нап отдавна опакантеното от Суха Игнатиев място бе попълнено ед скоро от Борзов. Голямата та га ГФР в миналото — Футерей мар, Харн — все още чака досто местик. Но по силата на все прогрес (повече наука, повече варване, по-голямо умение на йорските кадри, по-бързи и инициална в СССР или ГФР доса и задминаха рекордите на нитите си предшественици. С виждаме и в ГДР, в които Франция по-малко прочути атлетически еключително и на Балканите.

И ние имаме право да очасъщото при много по-големите и които се полагат у нас за списециално за леката атлетика! броят на атлетиче-спринтьори и винуштелен. Само на юношеск стезания участват стотици. С има немалко таланти, за „СТАРТ“ справедливо повдигн ожно въпроса: „Защо и къде бят младите таланти?“ Тази не направи изключение в изяви някои подрастващи спринтьори, споменатите по-горе ще допъл имената на новите рекордь млада въздас П. Петров и найотова, 18-годишния Евтим мев. Така че основната прич кризата в спринта не трябва с им в наличното състезател дри. Проблемът е преди всич да не кажем единствено — йорски!

Разрешаването на този проблемна съюз, федерацията, като при ВИФ „Г. Димитров“ — хватно, държавнически, в един съвременните изисквания на и на спринтьорските дисципли ии доведе не само до възкре миналата слава на българския о по до по-големи успехи — до за водещото място, което е прено на леката атлетика в е трана.

РАЗВИТИЕ НА РЕЗУЛТАТИТЕ НА 100 М (МЪЖЕ) ИЗРАЗЕНИ ПО МНОГОБЕЖНАТА ТАБЛИЦА: НАЙ-ГОРЕ — ДЕСЕТИЯ В ЕВРОПА, В СРЕДАТА — ПЪРВИЯ У НАС И НАЙ-ДОЛУ — СРЕДНОТО ПОСТИЖЕНИЕ НА 10-ТЕ НАЙ-ДОБРИ У НАС.

4x100 м — ние притежаваме 19 от 19-те титли през годините 1956—1969).

И ето че извединач сме изправени пред криза в спринта. Какво се случило? Как стана тъй, че на балканските игри в Загреб тази година мъжете „кълънаха само трохи“, оставени ни от югославяни, гърци и румънци? Лучайно ли бе това?

Нека не се заблуждаваме. Провалът в Загреб сам по себе си не е катастрофа. Временен застои или известно спадане на резултатите и друг път е имало (не само у нас, но и в много по-силни атлетически страни). Жсполюки и неудачно представяне — също. Това обаче не бе просто „лоша година“. Защото нашите спринтьори никога не са били така безпомощни, както през цялата 1971 година. Общо улстване по всички показатели, както личи от примерите, посочени по-долу. Кой е

ПРИЧИНАТА

или по-скоро причините за тежката „травма“ в спринта при мъжете? Очевидно това е първият въпрос, който трябва да намери отговор, ако

*Когато се говори за спринт, съществуват разностранни по обема му (включва ли се бягането над 200 м, препятствените бягания 110 и 400 м). В тези материали понятието спринт е ограничено — 100, 200, 4x100 м и 100 м с пр. за жени — дисциплина, която без дискусии е спринтова. В горните редове понятието понятието се разширява — 400 м и препятствените бягания, поради това, че всички тези дисциплини бяха включени и обсега на една комисия на БФЛА през изтекните две години.

Независимо от непростимото смесване на така различни понятия, човек трудно може да повярва че тази „единствена“ методическа слабост — големият брой на тренировъчните лагери — е довела до плачевното ни състояние. Впрочем изглежда, че старшият треньор не иска да го види, тъй като по този въпрос се ограничил само в един пасаж: „Не осяществихме планираните точки и постижения на европейското първенство и не допринесохме за издвигане на българския спорт на международното поле, а на балканските игри не дадохме очакван резултат“.

Не е кой знае какво, нали! Да видим обаче каква е всъщност балансиът за 1971 година?

●Пълна провал на балканските игри!
●В проектосъстава за европейското първенство бяха включени 8 спринтьори (вкл. препятствените). От тях само един постигна планирания резултат — Юношата Л. Запрянов (10,5 сек., треньор Р. Попов), т. е. далеч недостатъчно за европейско първенство (на 200 м Запрянов не постига предвиденото 21,2).

●В разширения състав на националните отбори фигурираха имената на други 14 състезатели-спринтьори. И отново само едно изпълнение — Я. Братанов (400 м с пр. — 51,8), със същия треньор, също юноша.

●Под контрол и ръководство на БФЛА се намираха още 30 спринтьори. И пак само един оправда надеждите — Ст. Ялдаков (юноша — 10,7 сек., треньор Б. Казанджиев). И така равностопката по изпълнение на плана: от 56 състезатели само трима (и тримата юноши) са постигнали планирания им резултат — т. е. по-малко от 6 на сто! Далеч по-голям е обаче броят на тези, които са вонизили резултатите си в сравнение с предшания година — по вече от половината. Още по-лошо е това, че само за 4 от тези 56 спринтьори може да се каже, че са достигнали предсана възраст. Останалите 52 са в най-хубавите си го-

РАНГЛИСТИ ЗА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА

МЪЖЕ			ЖЕНИ		
100 метра			100 метра		
10,3 М. Бъчваров	59	21,3 В. Вълв	64	11,9 Д. Йоргова	66
10,3 Ж. Трайков	63	21,5 А. Колев	51	11,9 Анг. Вълчкова	67
10,3 К. Шипоклиев	65	21,5 Ст. Пенчев	64	12,0 Я. Томова	58
10,3 Г. Яовчев	70	21,5 Зл. Вълчев	66	12,0 А. Джубрилова	64
10,4 А. Колев	51	21,5 Б. Витанов	68	12,0 Д. Кондова	65
10,4 В. Вълв	62	21,5 К. Шипоклиев	68	12,0 Сн. Юркова	68
10,4 Я. Глухчев	63	21,5 Д. Арнаутов	69	12,0 Л. Панайотова	71
10,4 М. Лалов	66	21,5 М. Петков	71	12,0 Св. Златева	71
10,4 Тр. Терзийски	69	21,5 Г. Цветков	71	12,0 И. Кошничарска	71
10,4 Д. Арнаутов	69				
200 метра			200 метра		
20,9 Тр. Терзийски	68	11,7 С. Казанджиева	70	23,9 Ив. Венкова	70
21,0 М. Бъчваров	59	11,7 Ив. Вълкова	70	24,0 Сн. Керкова	64
21,0 Т. Дюлгеров	71	11,8 В. Коларова	64	24,4 М. Бобчева	70
21,2 Я. Глухчев	63	11,8 М. Бобчева	68	24,5 В. Коларова	64
21,2 Г. Ганчев	70	11,8 Я. Янкова	71	24,6 Сн. Стоева	67
21,3 Ж. Трайков	63	11,8 Ив. Венкова	71	24,6 Сн. Юркова	68
		11,9 Сн. Керкова	60	24,7 Св. Златева	70
				24,7 Л. Панайотова	71
				24,7 Ив. Вълкова	71
				24,8 Я. Янкова	71

В една от последните топли есенни утрини работата ме отведе на басейна на „Левски-Спартак“. Едър мъж с релефен профил изпънаше край борда твърде сложни за възможността му упражнения. Движенията му бяха уверени и точни. Върху бедрото на десния му крак личеше дълбоката бразда на зараснала рана... После се потопи в басейна, залува плавно, спокойно, с мощни загребвания.

— Това е генерал Кирил Видински, един от подводничарите — задоволиха любопитството ми. — Всяка сутрин е тук, а вече навършва 57 години!

Но интересът ми едва сега се събуди: — Отдавна ли спортувате, другарю генерал?

— От 37 години, всеки ден. Този чудесен извик придобих като емигрант във великата съветска страна. Преди да емигрирам, не съм се занимавал със спорт. Пък и до това ли ми беше тогава! Останах сирак от малък, а през януари 1933 г. бях нелегален в София. Физкултура ни бяха туристическите излети на Витоша и Люлин, за да вършим партийна работа, и разбира се, бягането от полицейските блокади. Но какви екскурзии бяха това! Спомням си, една вечер спяхме в „Стражарника“ на Люлин. По едно време кучето взе да вие, да драска по вратата. Скочихме уплашени, помислихме, че е полиция. Когато погледнахме през прозорчето — край самият път минаваше цяла глаутница вълци...

През 1934 г. емигрирах в СССР. Там бях определен да уча в Комунистическия университет на малцинствата на народите от Запада (КУМЗ), където се развиваше и широка изследователска дейност. Освен кръжоците и художествената самодейност на особена почетна физкултурата и спортът. По това време в Съветския съюз се водеше кампанията за покриване на нормите от комплекса ГТО. Слушам се така, че аз работех в комисията по подготвянето и покриването на нормите от комплекса. Оттогава започна и моето приятелство с физкултурата и спорта, което не е преживявало нито за минута през всичките години на борба, война и труд. Увлечен се от гимнастиката, плуването и гребането, от стрелбата. Без „Воронцовският знак“ (който се даваше при покриване на нормите по стрел-

ба) не можеше да се вземе комплексът ГТО. И трябва да ви кажа, че съм безкрайно благодарен на тази неувявяваща любов, която ми помогна да понеса изключителните тежести на многогодишната борба срещу нашия и световния фашизъм, помага ми и сега в трудовото ежедневие. Запомнил съм много случаи през нелегалния живот, по време на испанската война и трите партизански години, в които останах жив само благодарение на физическата издръжливост и закалка, на ежедневните физически упражнения, които не прекъсвах и при тези условия. При едно сражение в Испания бях тежко ранен в крака и никой не вярваше, че той ще оздравее, че ще мога да ходя нормално. Благодарение на физическите упражнения и непрекъснатите тренировки обаче той се възстанови напълно и после, през партизанските години, не ми създаваше никакви ядове. Напротив: една вечер в с. Александрово, Шуменско, бяхме открити. Пристигнаха 14 камiona с войска и полиция, обкръжиха ни с четири кордона. И сега ми помогна спортната закалка — прескачайки през оградите и деретата, успях да пробия кордона, да изляза от обкръжението.

Но най-много ми помогна покриването на

комплекса ГТО и по-специално умението да гребя при прехвърлянето ни с подводницата в България. Предварително бяхме разпределени по групи в лодките. Когато пристигнахме край нашия бряг, ръководителят ни Цветко Радойнов попита кой знае да гребе. Оказа се, че само аз умея. Тогава той нареди да остана с последната лодка, в която бяха поставени сандъците с радиостанцията, оръжието и батериите. Когато излязохме на чист въздух, главите ни се замаяха — бяхме стояли дълго в трюмовете. Чувствахме се съвсем отпаднали, а с малките плоскодонни гумени лодки се гребеше трудно. Но независимо, че тръгнах последен, аз настигнах другарите и им помогнах на прибой, където повечето лодки се въртяха на всички страни и не можеха да преодолеят вълнението. Така успешно стъпихме на брега и по ботевски целунахме родната земя.

Както виждате, и сега продължавам заниманията си: плувам, бягам, правя утринна гимнастика, използвам всяка възможност да излизам на екскурзия, лов и риболов. Движението е главното средство за поддържане на тялото и духа. Разбира се, всичко това изисква постоянство и воля, за да се изгра-

дят навизи, да се създаде традиция — у отделния човек, у цялото семейство, у децата ни. Утринната гимнастика например отнема само 10 минути, а каква огромна полза носи. Човек се чувства цял ден бодр, жизнерадостен, работата му спори, настроението е повишено. А това в крайна сметка е здраве и дълголетие. Но струва ми се, че малко се прави у нас в тази насока. Имам впечатления, че все още няма достатъчно условия за физкултура, за занимания на обикновените хора — достъпни и удобни терени и съоръжения, инструктори. А и пропагандата, ако щете, не се води постоянно, системно...

Използвам случая да кажа на младите да не бягат от физкултурните занимания, да се грижат отрано за здравето си. Чух, че се внедрява спортният многобой „Родина“ — той дава прекрасна възможност за масово спортуване.

Физическата култура и спортът са верен спътник — в борбата, в труда и в живота. Това не е гола агитация — това е истината на моя собствен опит, на моя живот!

Стоян ГЕТОВ

КЪМ МЮНХЕН — С ЦЯЛАТА «ЗЛАТНА ДРУЖИНА»

В неделя, последния ден от световното първенство, когато се събира богатият урожай от медалите и точки, когато бойните доспехи на цялата отбор блестяха готови за по следната битка, за Георги Мърков пристигна подкрепление. Дойде баща му. Пременил, издокаран, усмихнат... А сърцето му — стегнато в защитата на съменнието. Ще стане ли Световен шампион от технията от рода на тези познати в Пазарджишкия край ятаци, които не грешаха в антифашистката борба? Сега бе друго — сега можеше да се поуплаши малко. Важното е да се поуплаши малко. Важното е да се поуплаши малко. Важното е да се поуплаши малко.

Георги не се уплаши. Посрещна, както си му е ред, баща си и зет си — дошъл и той да помага, — настани ги на трибуните... И се извъртя на телиха. Работа имаше много. Затова и от подкрепата имаше нужда и се радваше. Радваше се и на публиката, която го гребеше със спонтанния си вик още от момента на тунела и с този вик — аз криле — го посеше към

Четири борби за един ден! Четирите борби с най-добрите, с преминаване през ситото борци, с най-високата Изобщо категорията му — беше „най-населената“, сякаш много яки момчета се бяха в света точно с тези кило-

След се бори осем пъти, най-много пъти, пък и беше опериран от апендисит, беше пропуснал тренировки, та последните ми бяха свързани повече на воля, със спонтанен аз зъби...

След срещата с турския борец Агамов. Срещна един груб, упо-

рит, решен на всичко противник. Когато всичко свърши благополучно и баща му нахълта в съблекалнята, всички широко се усмихнаха на думите му, казани искрено и твърдо: — Още малко и щях да скоча през оградата да го науча него!

Мърков, с прямия си характер, има много приятели. Истински приятели — дори и сред най-големите си противници на телиха. На миналото световно първенство в Канада полският борец Липен просто не се отделяше от него.

— В София ти ще бъдеш пръв, а аз — втори...

Тук отново се срещнаха като приятели — заедно загряваха. Пред срещите полякът повтори прогнозите си... Но после, при двубоя, се опита с всички средства да направи „рокада“ в предвиждането си. Не успя. Мърков малко се разсърди на грубите му хватки, но полякът маркира и да му беше криво, дойде по едно време и му се извини...

— Каквото било — било... Нека да сме си приятели — каза Георги.

И си стиснаха ръце.

Но най-трогваща е дружбата му със съветския борец Агамов. В третия ден на шампионата, когато представителят на нашата „земя колкото човешка длан“ победи пратениците на две велики сили — СССР и САЩ, — победеният Агамов с един спортсменски жест просто плени сърцето на нашия борец.

— Бяхме в лабораторията — вземаха ни проба „антидопинг“ — каза Мърков. — Дойдох така, както си бях на телиха — по борцово трико. Агамов, който съвсем естествено тежко преживяваше своето отпадане от

борбата, все пак си беше взел анцуга. Като ме видя да студувам в хладната лаборатория, се съблече и ми даде спортния си костюм.

— Взemi, ти ще се бориш по-нататък, на тебе ти трябва топлина. Що се отнася до нашите борци, Мърков особено цени дружбата си с М. Колев. Но преди това слага две други личности, които според него са го направили човек и състезател.

— Филип Кривиралчев ме спечели завинаги с това, че ни тренира не само с думи, а с всичко — с душата си, със сърцето си... Учи ни не само със знанията си, с ума си, но и с личния си пример. На друг може и да откаже да изпълня нещо, но не и на него. Защото зная, че е премислил, защото и той е с нас, състезателите, и споделя всички несгоди.

Другият е специалният треньор на отбора за развитие на сила. Димитър Галинчев.

— Той беше титуляр на същата категория преди мен. Аз го заместих в отбора. Пред световното първенство ми помогна много. Казваше

ГЕОРГИ МЪРКОВ: спокойствие и вяра в собствените сили преди схватките...

Висока техника и мощ на телиха...

ми: „Аз не можах да взема медал — беше четвърти на олимпийските игри, — но ще направя всичко ти да вземеш... Ти трябва да победиш и за мене, и за тебе.“ Много се радвам, че така стана, че му се отблага дарих.

Запитах го: — Имаш ли загуба, която често си спомняш?

Не мисли дълго. Въпреки че за тези осем години, през които обикаля телихите, е имал сигурно доста неприятни моменти. Осче от 1963 година, когато първият му треньор Т. Динев го откри в пазарджишкия селскостопански техникум.

— През 1969 година — бях вече за втори път републикански шампион, имах отлични условия за тренировка в „Левски-Спартак“ под ръководството на Сл. Славов, бях вече работил и три години с Филип Кривиралчев в националния отбор... Случи се това в с. Ковачево. Много исках да се боря там на един народни борби. Познавах ме, чакаха ме всички. Сякаш всичко беше направено специално само за мене... Излязох аз на телиха срещу

един млад и набит борец и тъкмо „започвах“, тъкмо мислех, че не трябва веднага да го свалям — нека погледат хората борба, — когато той се хвърли в краката ми и докато усетя, лежах по гръб! Такъв срам рядко се случва... И все пак това ми бе не само един добър урок, че спортният трябва да бъде готов винаги за битката, но и още веднъж ме увери, че България има безброй таланти! И борбата у нас има богати перспективи за развитие.

С два медала от световни първенства — в Едмонтън беше трети — Г. Мърков вече има пълно основание да се стреми към олимпийско призово място. Добре знае, че пътят към олимпийската стълбница на победителите преминава през море от труд. Но това море не е вече нито непознато, нито страшно за него. Умее отлично да „плува“ сред шангите, сред безбройните хватки на телиха... И още нещо — към Мюнхен ще върви не сам, а с цялата тази „златна дружина“, водена от Кривиралчев.

Борис КОВАЧЕВ

С горда стъпка при откриването на V спартакиада на хората на СССР дефилират ветераните, донесли много слава на съветския спорт.

Снимка: Юрий МОРГУЛИС

ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ В ОЛИМПИЙСКИЯ СТРОЙ

В навечерието сме на две олимпиади — зимните игри в Сапоро и летните в Мюнхен. През настоящата предолимпийска година се навършиха две пълни десетилетия, от както съветските спортисти участвуват в олимпийското движение. За големите им успехи в тия най-големи световни спортни форуми разказва **КОНСТАНТИН АНДРИАНОВ** — председател на Олимпийския комитет на СССР и член на Изпълнителния комитет на МОК. Статията е предоставена на „СТАРТ“ специално от АПН.

Двадесет години не са много. И затова толкова по-голям е приносът на съветския спорт в олимпийското движение.

Всенародност, масовост, достъпност — такива са основите на съветския спорт. Неговите концепции съвпадат с олимпийските идеали, така че спортните организации на СССР още от първите дни на включването си в международното олимпийско движение станаха пропагандатори на хуманните принципи на олимпизма.

На олимпийските стадиони в Хелзинки, Мелбърн, Рим, Токио и Мексико, по снежните и ледени арени

на Кортина д'Ампеццо, Скоп Вали, Инсбрук и Гренобъл най-добрите атлети на Съветския съюз заедно със спортистите от петте континента в честено съревнование утвърждаваха прогреса на спорта и идеите на мира. В летните и зимните олимпийски игри през това време стартираха 1755 съветски спортисти. Те поставиха 83 олимпийски рекорда, от които 23 превишаваха световните. Това ли не е доказателство за вяроност към олимпийския девиз: „По-бързо, по-високо, по-силно!“ А общият сбор от 534 златни, сребърни и бронзови медала, спечелени в игрите, достатъчно красноречиво говори за висока спортна класа, мъжество и воля.

Икономическите, политическите, социалните и културните изменения в живота на всички народи от нашата планета оказаха голямо влияние върху световния спорт. В същото време организационните форми на световното спортно движение и особено на олимпийския спорт явно изостават от живота. Естествено много от съществуващите пунктове в олимпийската харта, засягащи организацията и протичането на олимпийските игри, трябва да бъдат пре

разгледани или уточнени. Под влияние на прогресивните сили, на първо място Съветския съюз и другите социалистически страни, през последните години МОК прие редица решения с важно значение за съдбините на световния спорт, за демократизирането на олимпийското движение. Съветските представители в МОК и в международните спортни федерации ще продължават борбата за по-нататъшно демократизиране на МОК, ще настояват всички страни да имат представители в тая организация, а олимпийските игри да се използват за укрепване на дружеските връзки между спортната младеж в света, за възпитаването ѝ в дух на взаимно уважение, дружба, сътрудничество и честно спортно съперничество.

Известно е, че прогресът на спорта зависи от социалните фактори. Социалистическият строй, който предоставя неограничени възможности за занимания с всички видове спорт на всеки член от обществото, създаде обективни основи за мощния спортен напредък на СССР и другите социалистически страни, наредни сред челните спортни държави в света.

Естонският щангист Ян Талтс мечтае пръв в света да преодолее границата от 600 килограма в първа тежка категория.

НОВО ИМЕ В СБОРНИЯ ОТБОР:

ОЛЕГ ДОЛМАТОВ

Тая година го повикаха първо младежкия отбор на СССР и момъкът не се посрама. Както и в своя клуб „Кайрат“ (Алма Ата), изпълняваше точно трудните задачи на играч от средата на терена. А беше само на 23 години. И ето че на 11 август го изпробваха на най-високо равнище — в сборния отбор на клубовете на СССР, който в Гданск завърши 1:1 с единадесеторката на Полша. След тоя полуофициален дебют името на Олег Долматов започна да фигурира във всички протоколи за мачовете на първия сборен отбор... Олег постъпва в института по физкультура като... хокеист. И вече студент, обува истински футболни обу

ки с намерение да ги сваля чак когато годините кажат неумолимото си „стига!“.

Футболният талант на Долматов е безспорен. Помислете си: в първия отбор на „Кайрат“ го вземат в началото на 1967 г. и оттогава, само за три сезона и половина, младежът си извоюва правото да носи една от червените фланелки със „СССР“ на гърдите. Малцина минават с такава бързина по тоя път. Но освен таланта има и нещо друго, което водеше Олег напред и нагоре — пословичното му трудолюбие. Помогна му и... Евгений Михайлин, негов съотборник от „Кайрат“, който тая пролет пристигна в Алма Ата от одеския „Черноморец“. Михай-

лин е опитен полузащитник с отлично позиционно чувство, обикновено действа леко изтеглен назад. При съвстието му в отбора на „Кайрат“ се отрази благоприятно върху здравината на защитния вал. Почувствувал това и постоянно подпомаган от колегата си, Долматов получи възможност по-често да се включва в атака, да поема повече нападателни рискове. Оказа се, че тъкмо тоя маниер на игра е неговата стихия. От трамплина на съвременния нападателен стил Олег Долматов скочи там, където е сега. Предстои му да гои нови, още по-големи върхове във футболното майсторство. Време и възможности има — бъдещето е пред него!

Богатири

КАТО ДРУЖНО

Москва, специално за „СТАРТ“

Последният голям успех на съветския спорт бе извоюван по време на неотдавнашното европейско първенство по гимнастика в Минск. Още веднъж за всички стана ясно, че съветската женска гимнастика расте върху здрава основа. И както изглежда, нейните извори се крият в плавния, мечтателен характер на руската жена. Сега лидери в тоя спорт са елегантната Лазакович, у която има поразително съвършенство на линиите и отмереност на всички движения; Туришчева, чиито упражнения са пренаситени с елементи на „ултра си“; вечно засмяната и неударжима върху подиума Бурда.

Радостно е, че тия три девойки са от различни краища на необятната съветска страна — Витебск, Грозни, Воронеж. Радостно е, че различните национални школи — руската, белоруската, украинската, грузинската, узбекската, арменската — се сливат в общия могъщ поток на съветска

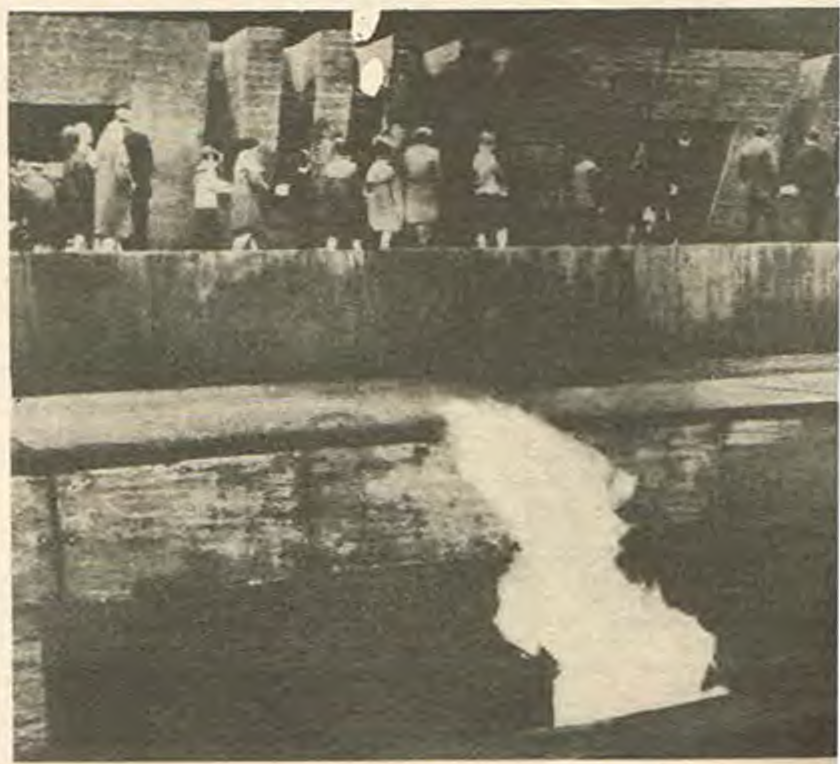
та гимнастика. Тая многонационалност е една от тайните на целия съветски спорт — не само която става дума за гимнастически подиуми. Не по-малко дружно е и семейството на борците. И ако за формиране на нашата школа в класическия стил основна роля изиграха русите, украинците, белорусите, естонците и грузинците, в свободния освен тия народи трябва да споменем арменците, молдавците, дагестанците, осетинците, националностите от Средна Азия.

До тая година съветските „класици“ не знаеха поражение на световно първенство. И чест и слава на българските богатири, които успяха — надземаме се, времето — да ни отнемат палмата на първенството и по такъв начин да дадат нов тласък за развитието на тая борба у нас. Няма смисъл да изброяваме имената на десетките световни, европейски и олимпийски шампиони, които сме имали и имаме в

Двубой на най-високо равнище. Сред чехословашката отбрана е Анатоли вецкият сборен отбор, който има в актива си 3 олимпийски, 11 световни и

ДА ПОМНИМ

ВЕЛИКАНА СЪПРАНА!

ЕМЕЙСТВО

Ба. Няма нужда да се борят добрите ни борци, които в София върнат първо. За всеки л-оби е достатъчно да на Александър помисли за шата родина, за климат и за фе на съветските

е феноменал-ройните светов-беди на съвет-на-й-големите стезания. Поня-френските жур-говорят за бор-кето на теже-да изброяват Робен и Терм. във всяка кате-ните спортисти друг с такава на специали-ва ги запомнят. тежка катего-пазен периме-с. След естон-

ския шангист световният рекорд в трибоя тук бе завладян от московчанина Валерий Якубовски, който на свой ред на няколко пъти бе побеждаван от друг богатир естонец — Карл Утсар, за да стане по-късно европейски шампион в София. А сега световен шампион в категорията е младият московчанин Юрий Козин — победител и в V спартакиада на народите на СССР. А Талтс от своя страна също не дава да го забравят — показва фантастичния резултат от 585 кг в трибоя!

Сега целият свят пронзана с уважение простото славянско име на Василий Алексеев. И мисля, че така ще е още дълго, защото Василий е човек с неизчерпаема енергия. Във вдигането на тежести съветският спорт разполага с толкова много състезатели, които основателно могат да претендират за олимпийското злато, че можем само да съжаляваме, дето в една и съща категория не е разрешено да участват по трима представители от страна.

Юрий САЛОМАХИН

Отборът ликува! Извоювана е нова победа за съветския флаг!

Снимка: Юрий МОРГУЛИС:

БОРБА ЗА ЧОВЕШКОТО ЗДРАВЕ

Съветската спортна наука има стари традиции. Още през 1920 г. с декрет, подписан от В. И. Ленин, бе създаден Централният институт по физкултура в Москва. Днес научни изследвания в областта на спорта се водят в 3 научноизследователски института: Все съюзния научноизследователски институт по физкултура в Москва, Ленинградския институт по физкултура и Грузинския институт по физкултура в Тбилиси. Освен това теми по въпросите на физическата култура и спорта се разработват в 20-те института по физкултура, в 100-те катедри по физическо възпитание към педагогическите вузове, в много технически и медицински учреждения, в Академията на науките на СССР, в Академията на медицинските науки и в републиканските академии. Например главна роля в научното третиране на въпросите за физическото развитие на подраст ващото поколение играе Институтът по възрастова физиология и физическо възпитание към Академията на педагогическите науки на СССР.

Съветската спортна наука вече знае много неща, но пред нея стоят за разрешаване още редица въпроси. Да вземем един от тях — за дозировката при спортни занимания, за ползата и въздействието на различните видове физически упражнения върху човешкия организъм. Ако имаме точни, добре проверени и практиката сведения за това, много по-лесно и по-широко ще можем да използваме физкултурата и като лекарство, и като профилактично средство.

С тия въпроси преди всичко се занимава новосъздаденият Научноизследователски институт по медицинските проблеми на физическата култура. Този единствен по рода си научен център се намира в Киев и се ръководи от известния специалист доктор на медицинските науки Игор Викторович Муравов.

Ами въпросът за спортното дълголетие? До каква възраст може да се състезава даден спортист, без да наруши функционалното състояние на организма си? Колко много хора ще са благодарни, ако получат точен отговор!

Извънредно важен фактор за постигане на добри резултати днес е умението да се прогнозира спортната форма. Голямо значение има и ефикасната борба с травмите: в много случаи те са последица не от просто механическо увреждане, а от липса на зна-

ния за системите на организма и способността им да понасят едни или други натоварвания. В тясна връзка с всичко това е и отстраняването на възможността за претренираност и пренапрежение...

Днес киевският Институт по медицинските проблеми на физическата култура прави първите си стъпки. Той е роден от времето — и то поставя пред учените цял куп въпроси, един от друг по-интересни. Тия въпроси нямат край — като безпределния творчески устрем на хората.

Людмила Туришчева — абсолютна световна и европейска шампионка по гимнастика.

Много са купите и медалите в „домашния музей“ на прославения борец Александър Медвед.

ДРУЖБА НА СПОРТНИЯ ТЕРЕН

Тя не изплува в спомените ни само в навечерието на сияния празник. Тя е наше ежедневие, осъзната необходимост. Без нея не можем да се чувствуваме истински български, тя е част от нашата кръв... ДРУЖБАТА ни със Съветския съюз.

Не по-малко силно, отколкото във всички други области на нашия живот, приятелството, дружбата, братското сътрудничество между българските и съветските физкултурници и спортисти, са дали богати плодове.

Когато българският спорт правеше своя прощъпалник, съветският специалист Савин беше този, който показа „а“-то и „бе“-то на нашите волейболисти, Катюлин беше човекът с набитото око, който показа на силните ни борци, че борбата не е само сила.

И сега в нашата родина работят опитни съветски спортни педагози. Българските „кану“ порят по-бързо водните писти и принос за това има бившият световен шампион Вл. Бухарин. Богатият опит на Вл. Минашкин, бивш световен рекордьор, помогна на много български плувци да... излизат от басейна редом с най-силните. Прославеният В. Александров споделя своите знания с хокеистите на шампиона ЦСКА „Септемврийско знаме“. С гимнастикото и гимнастиките са всеки ден бившата абсолютна световна шампионка Г. Рудко-Шамрай и В. Земсков, сред боксьорите е шесткратният шампион на СССР Б. Никаноров, а Ал. Митин помага на колоездачите по-силно и по-бързо да въртят педалите...

Върнете погледа си отново на тези имена — все знаменити спортисти, прославили съветската страна в близкото минало, сега опитни тренъри, педагози. Та кой друг освен истински приятел би изпратил в помощ някой от първите си специалисти? Особено сега, при наличието в спорта на толкова много „тайни“ и „секрети“. Но между приятели тайни няма. Така е било, така е и така ще бъде.

Всеки би се съблазнил да сподели мисли с такъв прославен спортист като В. Александров, познатия на всички ни възлюбен на световния лед, многократен олимпийски, световен и европейски шампион.

— Тя е всичко за мен. Както и за всеки съветски човек. Тя е настояща и бъдеща, тя е животът на съветските хора. Защото Октомврийската революция откри на всички хора пътищата към човешкото щастие — бе краткият отговор на Александров на нашия първи въпрос. Кратък, защото бе спонтанен, искрен. Защото идваше направо от сърцето.

— Тук се чувствувам, а предполагам, че и колегите ми изпитват подобни усещания, като сред истински свои хора, като сред братя. Предоставени са ми всички условия за тренировъчна работа, срещам пълно разбиране и отзивчивост и от страна на състезателите, и от страна на ръководителите. Ще бъде истински удовлетворен, ако моето присъствие и моята дейност в България помогнат за напредъка на този чудесен спорт. Жалко, че в страната и има само една пързалка. Това елиминира масовостта. А без нея не може да има качествен скок. Хокеят се отдава на темпераментните и силни български момчета, от тях могат да израснат големи майстори. Вярвам, че с общи усилия ще намерим възходящия път — бе отговорът на втория ми въпрос.

Милгарита РАНГЕЛОВА

ен нападател в съ-

НАГИ ТЯХНОТО ВЕЛИЧИЕ!

Люди добрые, помните! Любили мы жизнь и родину нашу, и вас, дорогие. Мы сгорели живым в огне. Наша просьба ко всем: Пусть скорб и печал обернутся в мужество ваше и силу,

Люди добрые, помните... Не зная дали всички ние, участниците, тренъорите, съдиите, журналистите, дошли в Минск за VIII европейско първенство по гимнастика, а след това на този страшен паметник Хатин, сме добри хора, но зная, че всеки от нас ще запомни за цял живот това, което е видял тук. И по-не за час всеки от нас е станал по-добър чрез това простило, човешко послание на хората, изгорели живи в тази невероятна, чудовищна хатинска кладя. Всяко състезание е и среща на спортисти от различни страни, които оставят хубави спомени, всяко състезание излиза от залата и за да се срещне с хората на страната-домакин, с историята на народа... И все пак няма друга страна, в която срещите могат да ни научат на толкова много неща.

2 230 000 загинали в Отечествената война! На всеки четирима един не се е завърнал. За този един —

вечен огън, за живите — три брещи. На мястото на някогашните къщи — по един стълб. Стотици са дошли днес в Хатин, а не се чува ни дума. Всички вървят и мълчат. От време на време само камбанките от стълбовете напомнят, че тук някога са живели хора.

В историческия музей момичето, което ни показваше експонатите, казва: „Ние, белорусите, повече от всички знаем какво е война.“ Момичето няма повече от 19 години, но втвърдо казваше: ние, белорусите, знаем... Всеки човек винаги носи със себе си и своята история. Като знаме гордо вдигнато или като пареща рана.

В историческия музей в Минск отново се срещаме с една история, в която героизмът, себеотрицанието, любовта към родината надминават всички представи. След героите от 1812 година, след героите от Отечествената война идва редът на трудовите герои, а заедно с тях виждаме и портретите на спортистите, прославили Беларусия — Болшаков, Медвед... На едно табло е записано, че 40 пъти белоруски спортисти са спечелвали световна шампионска титла, повече от 60 пъти — европейска...

Бяхме в залата, когато едно бело-

руско момиче, Тамара Лазаквич, щеше да прибави още една европейска титла към табло на успехите. Казват, че най-добре се чувствува духът и настроението на един народ в спортната зала, където реакцията е спонтанна. Жителите на Минск, препълнили Двореца на спорта, аплодираха отначало най-много своето златно момиче, после и момичето от Грозни, и от ГДР, и от Чехословакия, и от Унгария, и нашето българско момиче... Топла, сърдечна зала, в която гимнастиките от 21 страни се чувствуваха като у дома си. Не ми се ще да използвам една толкова тържествена и толкова често употребявана дума като интернационализъм, но не виждам нищо по-подходящо.

Когато се връщаме от Хатин, нашата гимнастичка Евдокия Пандезова казваше: „Искам в този момент да си прочета одата за Съветския съюз от Орлин Орлинов. Мисля, че сега най-добре ще я разбера.“ Сега, когато сме си у дома, мисля, че често ще се връщаме към това „Люди добрые“, с което на всяка крачка се срещаме във великата страна на съветите!

ПРОБЛЕМИ НА ОЛИМПЕЙСКОТО ДВИЖЕНИЕ

Генерал-полковник Владимир СТОЙЧЕВ
член на МОК и председател на БОК

През септември в Мюнхен, града на XX олимпиада, се състоя заседа на националните олимпийски комитети (НОК), обединени в Постоянната генерална асамблея (ПГА) на НОК, която се ръководи от председателя на Италианския олимпийски комитет Джулио Сикети. Председателят на Международния олимпийски комитет, подкрепен от голям брой членове на МОК, все още отказва да признае съществуването на тази организация, като изтъква аргумента, че МОК винаги е поддържал тесни връзки с националните олимпийски комитети, и предпочита да говори с всеки от тях поотделно вместо с ПГА. Тя среди упорито разпространява слуха, че повечето национални олимпийски комитети — например почти всички от Южна Америка — не желаят да участват в ПГА. Ала от изявленията на председателя на олимпийския комитет на Перу проличава, че този слух е изцяло неверен. В заседаването участваха 78 НОК и тази цифра показва, че повечето национални олимпийски комитети желаят да участват в тази организация.

Няма спор, че ако на МОК бъдат представени искания от една организация, след като са били грижливо проучени от нея, ще има много по-големи основания те да бъдат приети, отколкото ако бяха представени от отделен НОК. Затова преди сесията на МОК в Люксембург, която стана след съвещанието в Мюнхен, изтъквах, че съществуването на ПГА е полезно, дори необходимо и че ако названието ПГА не е симпатично някому, би могло да се вземе друго — например „Федерация на НОК“, която да бъде призната от МОК.

По време на заседанието на ПГА — фактически заседание на НОК с Изпълнителната комисия на МОК — повдигнах въпроса за действащите в Мюнхен радиостанции, които пръскат вражеска пропаганда срещу социалистическите страни, включително и срещу моята родина. Този активност повдига оправданогодувание в нашите страни. Известно ми е, че организационният комитет на игрите, както и градската управа на Мюнхен нямат нищо общо с дейността на тези радиостанции. Напротив — те ще са доволни да ги видят отстранени от града, но радиостанциите действат там по волята на федералното правителство и могат да бъдат отстранени само от него. Припомних на събранията факти от периода на XI олимпиада: две седмици преди откриването на зимните игри в Гармиш-Партенкирхен през 1936 г., когато тогавашният председател на МОК белгиецът граф Байе Латур беше направил обиколка с кола из Германия и беше забелязал почти навред про-тивоеврейски плакати и надписи. Тогава той заяви на хитлеристкото правителство, че всички тези надписи трябва да бъдат отстранени и ако това не стане, няма да позво-

ли провеждането на игрите. Хитлеристите отстъпиха пред искането на Байе Латур. Случаят се повтори и в навечерието на игрите от XI лятна олимпиада в Берлин. Впрочем това са единствените два случая в историята, когато хитлеристкото правителство е отстъпвало пред исканията на един чужденец...

Престоят на сегашния председател на МОК Ейвъри Бръндейдж не е по-малък от този на граф Байе Латур по онова време. Затова Българският олимпийски комитет ще бъде крайно признателен, ако председател на МОК направи постъпки пред федералното правителство да бъдат отстранени споменатите радиостанции или най-малко да бъдат заставени да спрат емисиите си значително време преди пристигането на първия състезател за участие в игрите и прилично време след като последният състезател е напуснал Мюнхен. Подобно обещание от страна на федералното правителство би успокоило

до известна степен справедливо възбудените духове в нашите страни.

Бръндейдж ми отговори, че вече е направил постъпки в този смисъл и е по-лучил известни обещания, а за в бъдеще ще действа така, че обещанията да бъдат навреме изпълнени.

Нашироко бе третиран и въпросът за аматьоризма. Представеният нов текст на параграф 26 от устава не бе одобрен почти от никого. Преди всичко той е много дълъг. В него има определения, които не могат да бъдат контролирани от МОК. Не се държи сметка за реалността — говори се, че в подготовка за участието си в олимпийските игри спортистите трябва да тренират от 30 до 60 дни годишно, когато на всички е известно, че подготовката за олимпийските игри се води през 4-годишния период на цяла олимпиада. В това време се организират регионални, континентални и световни първенства. Проявата на един спортист в тия състезания е критерият, по който той бива определян до представява нацията си в олимпийските игри. А участието в споменатите първенства изисква непрестанна тренировка. В новия текст на параграф 26 се говори за заплащане на денгуби и за даване на „дъжбани пари“ — един свършено неопределен елемент. Такъв въпрос, който се дискутира в продължение на 40 години, без да се стигне до пълното му сполучливо оформяне, не бива да се решава „по кореспонденция“, а трябва да бъде поставен отново на дискусия преди сесията. Предложението ми бе прието от повечето членове на МОК и решаването на въпроса се отложи за сесията в Сапоро през 1972 г.

От докладите на организационните комитети за игрите в Сапоро и Мюнхен проличава, че работите са твърде напреднали — материалната база и строежите за игрите ще бъдат готови дълго преди срока.

СТАРИТЕ АКТЬОРИ В НОВА ПОСТАНОВКА

И през новия ски-сезон състезанията между алпийците за „Световната купа“ ще бъдат основен прицел за най-добрите. Колкото и да са значими, зимните олимпийски игри в Сапоро трудно ще хвърлят сянка върху борбата за този извънредно ценен трофей. Олимпиадата е едноактна пиеса в сравнение с многократните атракции, предлагани от „Световната купа“.

Историята на този турнир не е скътала много страници. Той се роди през 1966—67 г. по предложение на френския спортен вестник „Експр“ като... експеримент. Целта бе кратка и ясно формулирана: „Олимпийските състезания и световното първенство не са винаги точно мерило за спортната форма, спортно-техническите и моралните възможности на даден състезател. Превратностите, през които протича едно алпийско ски-състезание, могат често пъти да „покриват“ със сняг най-добрите и да изтъкнат на преден план по-посредствения. Огърлицата от съревнованията за „Световната купа“ изключва случайността. Поредицата стартове в различно време, на различни терени, при различни атмосферни и снежни условия определят обективно най-добрите.“

Вече 5 години „Световната купа“ шествува по международните писти. Експериментът пре-расна в крупно спортно събитие, патронажът върху което бе поет от ФИС. Приятелите на ски-спорта пазят в паметта си името на троякия олимпийски шампион Жан-Клод Кили, който приключи блестящата си спортна кариера като притежател на „Световната купа“ през сезоните 1966—67 и 1967—68 г. През същите два сезона носителка на трофея сред жените стана Ненси Грийн (Канада). През 1968—69 и 1969—70 г. Карл Шранц, любимецът на спортна Австрия, повтори успеха на Кили и два пъти бе провъзгласен за най-добър в света. Съотборничката му Гертруд Габл стана победителка през 1968—69 г., а през 1969—70 г. купата отиде у френската скиорка Мишел Жако.

Историческата ни справка за последното състезание за „Световната купа“ ще бъде по-подробна, тъй като същите актьори ще стартират в Сапоро и ще се борят за световния трофей в предстоящия сезон. Ето крайното класиране за 1970—71 г.:

	МЪЖЕ			
	слад.	гиг.	сл.	спуск. общо
1. Тьоени Ит	70 т.	70 т.	15 т.	155 т.
2. Дювнар Фр	22	60	53	135
3. Русел Фр	55	70	—	125
4. Оже Фр	75	32	—	107
5. Руси Швейц	—	25	70	95
6. Бругман Швейц	29	65	—	74

Със световните купи в ръце са Ане-Мари Прьол и Густаво Тьоени. Японският декор край тях напомня, че на хоризонта е Сапоро.

Жан-Клод Кили

Карл Шранц

7. Цвиллинг Ав	33	51	2	86
8. Нойройтер ГФР	41	25	—	66
9. Орсел Фр	3	60	—	63
10. Палмер САЩ	60	—	—	60

	ЖЕНИ			
1. Прьол Ав	65	75	70	210
2. Жако Фр	56	70	51	177
3. Мир Фр	30	48	55	133
4. Дрексел Ав	45	19	60	124
5. Макн Фр	6	60	56	122
6. Лафорг Фр	70	42	—	112

7. Рувие Фр	4	42	55	101
8. Б. Кохран САЩ	65	25	—	90
9. Габл Ав	37	50	—	87
10. Клифорд Кан	70	6	—	76

Според регламента на състезанията за „Световната купа“ за първо място във всяка дисциплина по време на отделно състезание се дават 25 точки, за второ — 20, за трето — 15, за четвърто — 11, за пето — 8, за шесто — 7, за седмо — 4, за осмо — 3, за девето — 2, за десето — 1.

През миналия сезон най-голяма сензация направи италианецът Густаво Тьоени, който не само успя да се намеси в традиционния алпийски спор между Франция и Австрия, но по твърде убедителен начин стана притежател на „Световната купа“. Явно бе и превъзходството на французите над австрийците, особено при жените:

КЛАСИРАНЕ ПО НАЦИИ	
1. Франция	1333 т. (505 мъже, 828 жени)
2. Австрия	893 (362 плюс 531)
3. Швейцария	394 (387 плюс 7)
4. САЩ	359 (128 плюс 231)
5. ГФР	241 (171 плюс 70)
6. Италия	226 (223 плюс 3)
7. Канада	99 (2 плюс 97)
8. Испания	42 (15 плюс 27)

9. Полша	41 (41 плюс 0)
10. Англия	22 (0 плюс 22)

Предстои шестото издание на турнира за „Световната купа“. Всички негови подробности вече са уточнени от съответния комитет при ФИС (Международна федерация по ски). Ще се състоят по 7 състезания за мъже и жени във всичките три алпийски дисциплини. За разлика от друг път сега за крайното класиране ще се взимат под внимание 5-те най-добри резултата на даден състезател в предвидените 7 старта (досега се вземаха само 3). При това положение максималният брой точки, които може да набере отделен състезател, е 375 — по 125 в дисциплина. До старт се допускат състезатели, които имат в актива си поне 40 точки по ФИС (досега 50), а състезателки с най-малко 60 точки (досега 70). Така през новия сезон в борбата ще могат да участвуват значително по-голям брой скиори.

Емил АНТОНОВ

ПРОГРАМАТА

за състезанията, включени в турнира за „Световната купа“ през сезона 1971—72 г., ще помогне на приятелите на ски-спорта да следят по-добре маратонската борба. Ето какво предстои от декември до март:

МЪЖЕ

4—5 декември, Сен Морис — спускане; 11—12 декември, Вал д'Изер — спускане и гиг. слалом; 18—19 декември, Сестриере — спускане и слалом; 8—9 януари, Берхтсгаден — слалом и гиг. слалом; 10—11 януари, Кичбюел — спускане и слалом; 18 януари, Аделбоден — гиг. слалом; 22—23 януари, Венген — спускане и слалом; 19—20 февруари, Банф (Канада) — слалом и гиг. слалом; 26—27 февруари, Кристъл Маунтейнс (САЩ) — спускане и слалом; 3—4 март, Вейл или Джексън Хол (САЩ) — спускане и гиг. слалом; 15 март, Грьоден (Швейцария) — гиг. слалом; 16 март, Мадона ди Кампилио — слалом; 19 март, Пра луп — гиг. слалом.

ЖЕНИ

4—5 декември, Сен Морис — спускане; 10—12 декември, Вал д'Изер — спускане; 17—18 декември, Сестриере — слалом и спускане; 3 януари, Марбург — слалом; 5—6 януари, Оберщауфен — слалом и гиг. слалом; 11—13 януари, Багдайин — спускане и слалом; 18—20 януари, Гринделвалд — спускане и слалом; 23 януари, Сен Жервез — гиг. слалом; 19—20 февруари, Банф (Канада) — слалом и гиг. слалом; 26—27 февруари, Кристъл Маунтейнс (САЩ) — спускане и слалом; 3—4 март, Вейл (САЩ) — спускане и гиг. слалом; 15—16 март, Осло — слалом и гиг. слалом; 19 март, Пра луп — гиг. слалом.

ФУТБОЛЪТ ОТ БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ПЕТ
МИНУТИ
С ГЕРД
МЮЛЕР

ХЕЛЕНИО ХЕРЕРА:

ВСИЧКО ЩЕ ЗАВИСИ ОТ РЕЗЕРВИТЕ

лите в полуфиналните групи след това ще се срещнат във финален двубой за световната титла, а заелите второ място в групите ще си оспорват бронзовите медали. Според председателя на ФИФА Ст. Роуз, при новата система ще се намали ролята на случайността при определяне на световния шампион, а от друга страна, най-добрите отбори ще играят по-голям брой мачове, което ще осигури по-високи приходи и за тях, и за домакините на турнира.

Известният италиански треньор Хеленио Херера обаче разглежда новосъздалото се положение в друг аспект:

„Стремят се да намалят ролята на случайността — казва той, — но интензивното наточване на отбора

в един толкова продължителен турнир увеличава опасността от контузии. Отборите, които разчитат само на неколцина изтъкнати играчи, ще се озоват в по-неизгодно положение. Облагодетелствувани ще бъдат само нациите, които разполагат с широка футболна база и с голям брой елитни футболисти. Всичко ще зависи от резервните играчи и кондицията на отбора. Надеждната резерва внася сигурност и влияе благоприятно върху настроението и морала на целия колектив — особено в турнири от такъв висок ранг. По време на следващия финален кръг за световно първенство сцената ще се еладее не от изкусно боравещия с топката играч, а от борбеността и силния физически футболист, който притежава и необходимата техническа подготовка.“

Когато 18-годишният Герд Мюлер, играч от аматьорския отбор „Нордлинген“, се яви за първата си тренировка с футболистите на мюнхенския „Байерн“, треньорът Златко Чайковски не беше особено очарован от новознамежирания момък. Но първоначалните впечатления бяха бързо опровергани от амбициозния Герд. Днес, 7 години по-късно, Мюлер е един от най-опасните нападатели в света, а заради отличната му игра по време на световното първенство в Мексико европейските футболисти му присъдиха „Златната топка“ на „Франс футбол“ за 1970 г.

Неотдавна чехословашкият седмичник „Гол“ помести отговор на Герд Мюлер на въпроси, поставени му от читателите. Ето някои от тях. За по-удобно цитираме само думите на футболиста, защото от техния смисъл всеки лесно би се досетил какъв е читателският въпрос.

— В детските ми години футболът беше моя любов, в юношеските — хоби, а сега е професия, която предпочитам пред всичко.

— Слаба страна в играта ми е това, че отправям малко удари към противниковата врата извън границите на наказателното поле. Силен съм с уменията да избирам добра пози-

ция при разбъркванията пред вратата.

— Ако един ден напусна „Байерн“, с удоволствие бих играл в „Аякс“ или „Фейенорд“.

— От европейските нападатели най-много ценя Рива, а от вратарите — Бенкс.

— За мене идеал беше и си остава Макс Морлок, футболист от една десеторката на ГФР, която през 1954 г. спечели световната титла.

— Срещу добрите защитници има само един лек — да си по-бърз от тях!

— Дали другарите от отбора ми завиждат, че правя много голове? Едва ли, тъй като всеки гол е плод от усилията на целия отбор.

— Като оставим настрана футбола, любим спорт ми е тенисът на маса.

— Не пуша цигари, не пия вино, но винаги след като се наобядвам, с удоволствие изпивам буталка бира.

— През 1974 г. в световното първенство основна роля ще играят следните отбори от нашия континент: Англия, Италия и ГФР...

— След като завърша кариерата си в Бундеслигата (вероятно на 33—34-годишна възраст), имам намерение да играя още две години в някой отбор от втора група. После съм там да се занимавам с търговия.

Според новата система на финалния кръг за световно първенство през 1974 г. първите два отбора от всяка предварителна група няма да проборбата чрез директно отстраняване, както беше досега, а ще срещнат два полуфинални групи по 4 отбора, в които ще се играе всеки срещу всеки. Победите-

БЕЛИЯТ ЦВЯТ НА ТОПКАТА

Неотдавна по време на едно спортно представление на телевизията в Англия известният футболист Рон Дейвис от „Саутхамптън“ бе поканен да демонстрира различни технически умения при играта с глава — една област, в която Дейвис е голям специалист. Предаването обаче имаше и друга цел — чрез една такава демонстрация в близкото минало да се направи сравнение между старата и новата футболна топка, снабдена с бяло покритие и пластмасова материя. Уловил в ръце старата топка, Рон Дейвис се обърна към зрите-

лите на тоя свят се дължи по-скоро на една случайност. През 1950 г. при първите телевизионни предавания на футболни мачове в Англия става ясно, че за да се задоволят високите изисквания на зрителите, трябва да всяка цена да се подобри видимостта на топката върху малкия екран. Кожената топка в тъмен цвят трудно можела да се следи. Затова телевизията вли за във връзка с производителите на спортни пособия и скоро на терена за пръв път излезе за „новата“ топка с тънкия си повърхностен слой от бяла пластмаса върху кожените парчета. Експериментът е станал със специално одобрение на футболната федерация и със съгласието на двата участващи отбора. Както и всяка новост, тая топка била посрещната с известен скептицизъм. Ще издържи ли проверката? Няма ли да се изпълзва от ръцете на вратаря, да се хлъзга по футболната обувка или да отскача ненормално от затревения терен? За радост на всички опасенията се оказали неоснователни. И не само телевизионните зрители, но и публиката по трибуните на стадионите получили възможност да следят по-добре самата игра. Колко важен е белият цвят на топката, можеха да разберат всички ония, които наблюдаваха неотдавнашния мач от нашия шампионат между „Левски-Спартак“ и „Славия“. Поради липса на добре напомена бяла топка играта започна с друга, вече затумбана цвята си — и по трибуните екнаха викове на недоволство: зрителите искаха топка с бял цвят. Защото отдавна вече са свикнали с нея...

Унгарският фото репортер Ласло Алпашки ни показва как не трябва да се прави стелна (из мача „Тата баня“ — „Егетер теш“ за първенство на Унгария).

МУЗЕЙ НА ФУТБОЛА

По решение на Английската футболна федерация в сътрудничество с останалите футболни организации в лондонския квартал Уест Хям бе открита така наречената „Палата на английската футболна слава“ — фактически музей на футбола. До края на годината ще бъдат набелязани 15—20 футболисти — „безсмъртните“ в английския футбол, — чийто живот и съдба ще бъдат най-подробно описани и огледени в музея с рисунки и снимки. Всеки сезон към тези първоначално подбрани футболисти ще бъдат прибавяни нови двама, така че непрекъснато броят на „безсмъртните“ ще се увеличава. При този подбор ще бъде спазван принципът, че нито един активен играч не може да бъде предложен за музея. Чак три години след приключване на активната си състезателна дейност даден футболист може да се появи като звезда в „Залата на славата“.

В музея са събрани всевъзможни експонати и ценности: филми, телевизионни видеозаписи, магнетофонни записи, най-различни рисунки, илюстрации, графики, скици, картини, снимки, оригинални документи и факсимилета, различни трофеи, купи и др.

В шестте зали, свързани с редица коридори, които също така най-рационално са използвани, посетителят се запознава с историята и прасторията на футбола, с неговото зараждане, появата на Футболната асоциация на 8 декември 1863 г., създаването на „Инглиш къл“ на 21 юли 1871 г., появата на футболните правила, техниката на отделни играчи, използваните тактически схеми и т. н. Англичаните добре знаят какво трябва да се прави в училищата за популяризиране на футболната игра (ученически първенства в Англия се организират още от 1904 г.) Още на времето „безсмъртният“ сър Мат Бъсби заявява, че ученическият футбол е „живителната сила на нашата красива игра, без която тя отдавна би била мъртва“. Музеят използва личности като Артур Роу, бивш национален състезател и менажер на „Тотнъм“, който коментира различните футболни филми пред стотици младежи и деца — бъдещи зрители, а може би и футболисти...

Последният салон от музея е определен за европейските турнири и световните първенства. Англичаните с радост се застояват там и слушат за своите успехи в тия състезания.

6

ЗАПОВЕДИ
НА ЯНОШ
КАЛМАР

Унгарецът Янош Калмар, треньор на испанския клуб „Малага“, изисква от своите възпитаници много строга дисциплина. Калмар съобщил шест „заповеди“, които състезателите трябва да спазват през сезона, като всяко нарушение се наказвало с голяма глоба. Ето самите заповеди.

- Забранява се пушенето.
- Забранява се пиенето на алкохол — в това число и бира.
- По време на лагер-сбор или на турне се забранява играта на карти или на каквато и да е друга игра.
- Забранява се къпането в морето.
- Играчите нямат право да напускат града без специално разрешение от ръководството на клуба.
- Лягане в 22,30 ч. в петък и събота, а в 23 ч. през останалите дни на седмицата.

В неделя играчите могат да правят каквото искат, но пак нямат право да пушат, да пият, да играят карти и да плуват. Злите езичи разправят, че след победа Калмар бил много „великодушен“ към играчите. Всяка победа се отразявала с консумиране на... двойна дажба портокалов сок.

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА 1972 Г.
за илюстрирания спортен
седмичник

Абонирането става във всички пощенски станции на страната, пълномощниците по печата в предприятията и при пощенските раздавачи в селата

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ — 13 лв., за шест месеца — 6.50 лв. и за три месеца — 3.25 лв.

ТИРАЖЪТ Е ОГРАНИЧЕН!

ЕДНО ОТ НАЙ-СТАРИТЕ ОРЪЖИЯ

Още преди 14 хиляди години човекът се е научил да използва силата на живата дъговидна пръчка, като е свързал краищата ѝ със сухожилия (тетива). Така още от епохата на мезолита и чак до откриването на барута лъкът е основно средство за лов и вой на. Но и днес това оръжие — едно от най-старите в историята на човечеството — се използва от някои племена по долините на река Амазонка и в полярните области.

Трудно е да се намери границата между „приложното“ и „спортното“ практикуване на стрелбата с лък. Някои исторически документи ни връщат векове назад, за да научим, че брюкселският кралски клуб на стрелците е основан през 1381 г., че през 1973 г. английският клуб „Скортън ероу“ ще чества своя тривековен юбилей... Първият шампионат на Англия по стрелба с лък се е състоял през 1844 г., в САЩ вече официално бе отпразнувана 100-годишнината на този спорт в страната. Затова не е чудно, че тия страни заедно с Финландия, Швеция, Дания, Полша, Чехословакия и някои други открай време свирят първа цигулка в спортната стрелба с лък. За много други народи — най-вече в Азия — стрелбата с лък е стар национален спорт. Те обаче нямат успехи на международното поле днес, защото съвременното спортно сна-

ряжение на стрелците, което дава възможности за постигане на високи резултати, е сложно за направяване, твърде скъпо и изисква съсем друга техника.

Стрелбата с лък получава истинско международно признание през 1931 г., когато в Лвов по инициатива на Полша бива основана международна федерация по този спорт (ФИТА). Отначало в нея влизат само 8 страни. Понастоящем техният брой е 46 от петте континента.

След създаването си ФИТА води енергична борба за включване на стрелбата с лък в олимпийската програма. Това обаче може да стане чак през 1965 г., когато МОК реши на олимпиадата в Мюнхен да има състезания и по този спорт. Тук трябва да отворим една скоба. Стрелци с лък вече са се състезавали на олимпийските игри през 1900, 1904, 1908 и 1920 г., но във всички тия случаи включването на този спорт е ставало по желание на страната-домакин в ония сравнително далечни времена, когато интересът към игрите не е бил голям като днешния и в програмата им не са влизали толкова много спортове. За това сегашното олимпийско признание на стрелбата с лък е голям успех за ФИТА и създава предпоставки за нов напредък на този спорт.

Такива раздвижвания на пластове вече има. На първо място трябва да споменем съветските стрелци. В СССР спортната стрелба с лък започна да се практикува след 1957 г., първите шампиони на страната бяха излъчени през 1963 г., а международният дебют бе преди три сезона. Генералната си проба съвет-

ските стрелци направиха на световното първенство през 1969 г. във Вали Фордж (САЩ). За всеобща изненада женският отбор на СССР спечели първото място, а Нина Козина се окичи със златен медал в стрелбата от 70 метра. Сред мъжете Виктор Сидорук бе шести в четирибоя. Така че днес, особено при жените, съветските представители вече се борят на равни начала с най-добрите. На тазгодишното световно първенство в Англия шампионка в многобоя стана московската инженерка Ема Гапченко. Впрочем резултатите от това световно първенство най-добре биха ни осведомили за съотношението на силите в света една година преди Мюнхен. На първите 5 места в четирибоя се наредиха Гапченко (СССР), Уилбър (САЩ) и полякините Мончинска (бивша световна шампионка), Шошлер и Шидловска. Отборен победител бе Полша — пред СССР, САЩ, Англия и Унгария. При мъжете индивидуалното класиране в четирибоя имаше такъв вид: Уйлям (САЩ), Ласонен (Финл), Пелен (Канада), Якобсен (Дан), Каякава (Яп) и др. Най-добрият съветски стрелец Сидорук бе девети. Отборното класиране бе спечелено от САЩ, а на следващите места се наредиха Финландия, Канада, Англия, СССР и др.

„Не жалим усилия и се надяваме да докажем в Мюнхен, че стрелбата с лък е не само малко интересен спорт от много други, че заслужава да остане завинаги в олимпийската програма“ — заявява г-жа Ингер Фрит, председателката на ФИТА, единствената жена в света, която ръководи международна спортна федерация.

ПАНОРАМА

Голяма е помощта, която СССР оказва за укрепване на спорта в развиващите се страни. През последните 5 години над 100 съветски треньори, педагози и научни работници са се включили на работа в различни спортни училища и институти в 37 страни от Африка, Азия и Латинска Америка. В същото време 96 специалисти от африкански и азиатски страни са се дипломирали в съветските учебни институти, 58 са завършили тренърска школа, а други 34 са взели аспирантура и са защитили дисертации.

Под ръководството на д-р Манфред Донике, бивш колоездач, и с одобрението на МОК се разработва системата за допинговия контрол по време на олимпийските игри в Мюнхен. Вече е известно, че броят на спортистите, които ще бъдат подложени на такава проверка, ще бъде значително по-голям, отколкото в Мексико и няма да обхваща само определени от случая атлети. Самата проверка ще става в присъствието на лекар и официален представител на съответната международна федерация, за да се пресекат всякакви допълнителни възражения. Ако се установи, че даден спортист е употребил допинг, ще се налага незабавно съответните санкции. Аналогично ще се правят така, че винаги да се дава положителен или отрицателен отговор. Усъвършенствването на методите за откриване на допинга продължава и според думите на д-р Донике ще могат да се регистрират препарати, чието наличие досега не е можело да бъде констатирано. Става дума за анаболиците, чието редовно поемане променя дееспособността на известни род спортисти. Мнозина специалисти обаче изразяват съмнение в абсолютната ефикасност на новата система за допингов контрол, тъй като съвременната химия пуска все нови и нови, забулени в тайна препарати.

Сумата от 170 хиляди английски лири, гласувана от Министърството на спорта в Англия за предолимпийската подготовка на британските спортисти, не е била приета от олимпийския комитет на страната. Според секретаря на Британския олимпийски комитет С. Дънкан същата сума е била отпусната през 1971 г. на различните федерации, за да готвят своите състезатели за големите международни състезания. „През идната година — заявява Дънкан — ще има ме нужда от много повече пари!“

Миналата година в Амстердам МОК взе решение зимните олимпийски игри през 1976 г. да бъдат организирани от американския град Денвер. Сега обаче става ясно, че дружеството за защита на природата в щата Колорадо се е възпротивило на идеята за олимпийските ски-дисциплини от олимпийската програма да бъдат прокарани така, както бе предложено на МОК. Предстои да бъде направен нов проект, който ще бъде разгледан и евентуално одобрен през февруари, по време на игрите в Салпоро. Затрудненията обаче не са само от такъв характер. Тъй като реализирането на всички спортни съоръжения, необходими за една зимна олимпиада, струва скъпо, град Денвер е поискал финансова помощ от администрацията на власти на щат Колорадо. Засега обаче няма никакви шансове такава помощ да бъде отпусната поради съмнения в рентабилността на набелязаните съоръжения. Мнозина вече са питали дали не е по-разумно Денвер да се откаже напълно от домакинството, което с лека ръка му бе поверено от МОК...

На позиция за стрелба в пълно „бойно“ снаряжение.

Световната шампионка за 1971 год. Ема Гапченко (СССР).

СНАРЯЖЕНИЕТО

На състезателя по стрелба с лък преди всичко са необходими лък и стрела. Трудно е да се повярва, но първокласното снаряжение на стрелците е доста по-скъпо от това на скиорите. Добрият лък (най-качествените се произвеждат от американската фирма „Хойт“) струва 140 долара, а най-сполучливите стрели от фибростъкло (производство на американската фирма „Робин Худ“) — по 4 долара едната. Лъкът се изработва от няколко вида скъпа тропическа дървесина и редица пластмасови детайли, като тяхното слепване е все още неразрешен проблем, поради което и най-добрите лъкове често се пукат. Голяма техническа трудност представлява и производството на стрелите. Те трябва да бъдат идеално прави, тъй като дори незабележимото изкривяване дава големи отклонения при полета. Освен това стрелецът има нагръдник, предпазващ облеклото при изповане на тетивата, предпазният предпазник на лявата ръка, ръкавица на дясната ръка за предпазване на пръстите при изповане на тетивата, клещи, с които изважда стрелите от мишената, и колчан за носене на стрели.

Материалите са подготвени от Иван ЖЕЧЕВ и Валентин ЯНЕВ

САМО ДВЕ ТИТЛИ

На олимпийските игри в Мюнхен мъжете ще се състезават на дистанции 90, 70, 50 и 30 метра, а жените на 70, 60, 50 и 30 метра. Това е приетият официално от ФИТА четирибой, по който се провеждат всички световни и европейски първенства. На тях се определят шампиони на всяко разстояние и отделно победител в четирибоя. На олимпиадата според установения регламент титлите ще бъдат само две — за победителите в четирибоя при мъжете и жените. С други думи, мъжете и жените ще получат по един златен, сребърен и бронзов медал. Всяка страна може да бъде представена най-много от шестима състезатели — 3 мъже и 3 жени.

Няколко думи за самото състезание. Стреля се по мишени с диаметър 122 см на далечина 90, 70 и 60 м, с диаметър 80 см на далечина 50 и 30 метра. На мишените са очертани пет кръга, оцветени с различни цветове — жълт, червен, син, черен и бял. Всеки кръг от своя страна е разположен на два пръста. За попадение в жълтия кръг, който се намира в центъра на мишената, се присъждат 10 или 9 точки в зависимост от това, дали стрелата се е забила във вътрешния или във външния пръстен. За удар в по-малкия червен пръстен се дават 8 точки, в другия червен — 7 и т. н.

Състезанията преминават в два кръга. На всяко разстояние участникът има право да изстреля 12 серии по 3 стрели, общо 36 стрели. При това положение за цялото първенство се събират 288 състезателни изстрела, които плюс 8 пробни серии от по 6 изстрела допълват внушителния сбор — 366. Това е общият брой на изстрелите, които всеки състезател трябва

да отправи към мишената в борбата за медал на олимпийските игри.

За постигане на успех в състезания по стрелба с лък са необходими „железни“ нерви и голяма физическа подготовка. Все още не е изчислена скоростта, с която лети стрелата, но често далечината на нейния полет достига 1200 метра. Интересно е да се отбележи, че в момента, когато тетивата е опъната максимално, нейното съпротивление е равно на 18—20 кг при мъжете и 14 кг при жените.

Най-трудна е дистанцията 90 м за мъже и 70 м за жени — казва бившата световна шампионка, а сега треньорка на полския национален отбор Катажина Вишиновска. — Кръгът, очертаващ на мишената десетката, почти не се вижда. Стреля се по интуиция и в това има нещо много общо със ски-слалом. Скиорът лети също по интуиция с изработен навик за светкавична реакция. Ние трябва да стреляме в подобно състояние. Трябва да имаш зад себе си няколкостотин или няколко десетки хиляди сполучливи изстрела, за да издобиеш най-подходящия момент и да отпуснеш тетивата. В нашия спорт може да се постигне висока класа след няколко години системни тренировки. На пръв поглед всичко изглежда просто, но няма случай някой да дойде на стрелището, да вземе лъка и с първия опит да улучи десетката. Това трудно се удава дори на най-добрите в света. От максималните 360 точки на отделна дистанция Мария Мончинска, която е световен шампион на 70 м, набира 280 точки. Само на късите разстояния са възможни по-добри резултати.

— Няма места — казва момчето, — стаяло на вратата на залата на „Раковски“ — Не виждате ли, че е препълнено? ...

...ждаме, разбира се, но обясняват, че сме „служебни лица“, по-големи карти и вратата неохотно се открехва. Така успяваме да видим, че и на тази международна среща са дошли предимно състезатели, роднини и съдии. Любителите спортната гимнастика отдавна са в тренировъчната зала на „Спартак“ няма места за гледачи, и затова отиваха да идат. Все пак интересът към срещата ГДР — ГДР този път е надделял, сякаш над неудобството да правят по глгите на залата! ...

...кар че гостите не бяха от елита (всички известни имена), чувстваше се, че идват от втората в гимнастическа страна. Не бяха в класата (защото и по възраст, и по подготовка бяха на равнище на девически отбор), колкото по точността и чистотата в изпълненията. И още по това типично немските гимнастически отбори стават на реалните възможности. ...

...го прекомерното натрупване на трудни и необработени елементи създава впечатление за по-малка работа. ...

...при прескока, без Елена Кирова

ЕДНА МАЯ НЕ СТИГА

от нашия отбор, само Мая Благоева успя да застане на висота (Кирова не играе поради заболяване от грип). Видяхме и прескока на Кирова от европейското първенство в Минск, този път изпълнен от германска гимнастичка, и това беше още едно доказателство, че в този уред неистина се чувствава остра нужда от нещо ново. Независимо от консерватизма на съдиите, новото си пробива път!

При успоредката отново само Мая трябваше да води равностойна битка. При гредата нашите състезател-

ки този път бяха по-стабилните и Мая направи това, което трябваше да направи в Минск. На земя — също. Изобщо това състезание като че беше точно по „кройката“ на шампионката ни. Това, че на вътрешните първенства е почти лишена от конкуренция, а в големите битки се чувства още неукрепнала, създава една доста широка амплитуда в самочувствието на нашата млада състезателка. Едва сега се почувства на мястото си. В истинска борба с Герке и Абел Мая Благоева заслужи напълно победата. И все пак не можем да не видим в такива дни, че една Мая не ни стига. Трябват още пет-шест като нея, за да имаме отбор, за да имаме женска гимнастика. Иначе след година-две тази тясна зала на стадион „Раковски“ ще стане широка и за международните срещи. Това, че сега отборът на ГДР е победил (183,15:182,55), не е беда. По-лошо е, че не се вижда нищо ярко, обещаващо. Нищо, което да ни обещава, че ни очаква едно по-добро бъдеще. А не бива да се забравя, че ни предстои да бъдем домакини на световно първенство...

НА СНИМКТЕ: Мая Благоева (горе вляво) и Беата Герке (ГДР)
Снимки: Христо АТАНАСОВ

СПАСКИ — ФИШЕР

Най-интересното шахматно събитие за 1971 г. — финалният мач на претендентите за звание „Световен шампион“ — завърши. С резултат 6,5:2,5 точки (+5 — 1 равни 3) Фишер преодоля последното препятствие и доби право през април идната година да оспорва титлата на Спаски.

Извънредно интересният мач между Фишер и Петросян се раздели рязко на две половини. В първите пет партии Петросян съумяваше да построи позицията от свой тип, прилагаше подготвени дебютни „новинки“, вземаше смели решения и често диктуваше развоя на играта. Равният резултат (2,5:2,5) учудваше онези, които виждаха Фишер като дължен да побеждава едва ли не във всяка партия, накарва ги да се съмняват в неговата крайна победа.

Втората половина на мача започна с преломната шеста партия, в която Петросян беше надигран с неговите най-силни оръжия, в неговия собствен стил. Понатаък Фишер беше в непрекъснат подем и завоюва четири последователни победи, които никой от шахматните коментатори не се реши подробно да разясни. Защо се получи този рязък прелом? Струва ни се, че подготовката на Петросян беше твърде „къса“ за мач от 12 партии. Рано се свършиха дебютните новини в неговите варианти, без да донесат търсеното преимущество в точките. Оттам дойде и не сигурното разиграване на определен тип известни позиции, опити за импровизации, които бяха тежко наказани. Без съмнение най-голямо психологическо значение имаше фактът, че надигран в тактическо и дебютно отношение в първите четири партии, Фишер успя да запази равен резултат. Урокът, който получи, беше почти „безплатен“, а той не пропусна нито веднъж своя шанс, когато заплува в свои води.

Обикновено явление е след всяко предизвикващо голям интерес състезание да се говори, че играта не била от качество, кое-

то се очаква. Така е било след всички мачове за световно първенство! Искат се ефектни, зрелищни партии, които трудно (колко трудно!) се създават при срещи между партньори от най-висока и равностойна класа. Забравя се, че шахматът е състезание между хора, между два интелекта, които макар и по-рядко, когато са силни, също грешат. И никой не може да им отнеме това „право“, което поражда спортния колорит и неочакваните обрати.

Сега сме в очакване на мача за световно първенство, от който ни дели само половин година. Ще се срещнат двамата най-силни шахматисти в света в момента, с много близки стилове на игра, обичащи еднакво както да влизат в остри ситуации, така и да разиграват до пълно изчерпване на възможностите всеки ендшпил. Сред гротескните е на мода понятието „проблемът Фишер“. С него те изразяват слабостите в играта му, които не могат да не съществуват. Петросян успя само да ги загатне, но никой досега не е решил успешно „проблемът Фишер“. Това ще се постарее да направи „домашната лаборатория“ на Спаски в предварителната подготовка и самият световен шампион по време на мача. Това е задача във възможностите на Спаски, но никак не е лесна...

Д-р Николай МИНЕВ
международен шахмайстор

СЪС САМОЧУВСТВИЕТО НА ГОЛЕМИТЕ

...ниаха гимнастичките, които ще стъпят в Петото световно първенство по художествена гимнастика в Хавана, и малките веднага се чувстваша господари на „терена“. В една международна среща с основашките девойки, състояла се в закритата тенис-зала, борбата излезе точно така, както ако се правят националните отбори на тези страни. Едва петото място взе И. Захраткова с нашата Ю. Господинова. А дотук подреджана изглежда така: М. Захариева (Левски), Св. Колчевска (ЦСКА), Хинкова (Левски-Спартак), Г. Гнева (Велбъжд)... Нашите момчета и сега доказаха, че имаме в школа по художествена гимнастика, че не напразно имаме първо място в света в този спорт. Младен Захариева — топла, темпераментна състезателка, която като

че израства с всяко ново състезание, Светла Колчевска, нежна, крехка, необикновено пластична девойка, Даниела Хинкова — лирична и мека, Гюрка Ганчева — бойка, технична, отскоклива, Юлия Господинова — оригинална гимнастичка с много чар... Много неща в тези малки гимнастички ни напомнят за другите, които са сега в Хавана. И в подготовката на състезанията, и в изпълнението, и в самочувствието, с което излизат. Полезно е наистина да се правят по-често състезания за тях. Само за тях, за да се освободят вече от сянката на големите. То ва беше и хубав празник за младите треньорки — Костадинка Атанасова и Маргарита Томова.

НА СНИМКТА: Младен Захариева
Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

КОГАТО ВРАТАРЯТ СТОИ БЕЗУЧАСТЕН...

Първата цел — полуфиналите на европейския турнир за купата на шампионите по водна топка, остана недостижима за ватерполистите на „Академик“ (Сф) и това е крачка назад в сравнение с миналогодишното представяне!

За турнира в София „Младост“ от Загреб пристигна със самочувствието на голям отбор и показа, че е такъв. Югославията доминираха с изключителната си физика, рутинна и разностранна тактически познания, срещу които оръжията на останалите противници не можа да се противопостави успешно. Холандският шампион „Хилверсум“ направи впечатление с отличната си плувна подготовка и показа, че през всички те 20 минути на играта може да атакува мощно и да парира всички контраатаки на противниците си. След първите два дни от турнира и чувствителната загуба (2:8) на нашия шампион от „Младост“ пролича, че студентите не са в най-добра-

та си форма за този турнир и имат много празнини в подготовката си. Въпреки всичко в решителния мач с холандците те започнаха борбата напълно мобилизирани. Положиха големи усилия да надиграт противника си и това им се удаде до третата част на играта, когато водеха с 4:3. След това грешките зачестиха и до края на мача не можаха да направят нищо срещу бързия си съперник и... вратаря си Ст. Чакъров, чиято игра беше под всяка критика! От 7 удара, които холандците изстреляха в очертанията на вратата (почти всички спасяеми), Чакъров извади 6 пъти топката от мрежата и така в протоколите се записа крайният резултат — 6:5.

Студентите не можаха да се поздравят с победата, която бяха на път да извоюват. Оказа се, че нашият шампион няма подготвен вратар за толкова отговорен мач. Този факт е още по-травожен, като се има предвид, че ярко изявен състе-

зател с номер 1 няма в нито един български отбор. От дълги години не е блеснало ново вратарско име, но това очевидно не тревожи достатъчно нашите треньори, които продължават да подготвят повърхностно състезателите, вземащи този важен пост.

Номер едно на „Хилверсум“ и на холандския национален отбор Егерт Кроун даде нагледна лекция какво представлява добрият вратар. Неговата блестяща игра не позволи на трикратните европейски шампиони „Младост“ да победят с по-убедителен резултат от 1:0, а когато в срещата с „Академик“ при 4:4 спаси наказателния удар, изпълнен от Пл. Бранков, даде на отбора си важен психологически аванс.

Валентин ПАНТЕЛЕЕВ
НА СНИМКТА: Един от осемте гола във вратата на „Академик“, от бялзани от капитана на „Младост“ Шименц.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МИНИ СЛУЧКИ

ТРУДНА ОЛИМПИАДА

Олимпийските игри в древността били тежка работа не само за състезаващите се атлети. Зрителите също страдали под августовското слънце. На всичко отгоре се прибавяло и това, че над всичко се носели и миризмите на жертвените животни от олтарите. Освен това царяло и строгото правило да се стои с гола глава без каквато и да е покривка. Даже прочутият учен Талес, известен днес на всеки гимназист, според хрониката паднал на олимпийски игри и трябвало да бъде свестяван. А Талес не е бил единственият...

ОЛИМПИЙСКИ ТЕЛЕГРАМИ

В служебния бюлетин на управлението на Горна Бавария под № 19/69 се съобщава, че олимпийският терен се обявява като забранена зона за проститутки. Един журналист подигравателно пише, че по този начин вероятно трябва да бъде защитен „Олимпийският аматьорски статут“.

КРАВА ВЪВ ВИТРИНА

Всяка година във Франция се организират десетки състезания по ски. На победителите се връчват различни награди. Веднъж в Абондан слаломът бил спечелен от Мариел Гойчел, която получила от организаторите като трофей една... крава. Учудена от този подарък, Мариел подхвърлила: „Как ще поставя тази награда във витрината си?“

КРЕМ ЗА РЕКОРДИ

Плувецът има на себе си един гашета и тяхната нова кройка едва ли може да внесе революция в някой стил. Но в последно време до нас достигат все по-често сведения за използването на различни средства за постигането на рекордни постижения.

Специалистът Карл Моргенщерн от Бремен твърди, че бъдещите олимпийски шампиони ще бъдат избрани чрез селекция, извършена от физици с помощта на програмирани от електронни машини изследвания и тренировки.

— Някои вече впрягат химията и физиката в борбата за спечелване на мюнхенските олимпийски медали. Ако всички проведени досега експерименти завършат с успех, ние няма да имаме никакви шансове за призови места в собствената си страна — заяви с тревога треньорът по плуване Хетц от Бон. Тревогата идва от там, че според достоверни съобщения японските лаборатории работят с усилени темпове за създаването на „унищожител“ на рекордите.

— Какво ще правим — казва Хетц, — когато в Мюнхен стартират плувци, намазани със специален крем, който не позволява да прониква вода в порите на кожата. Телата на плувците тогава ще се плъзгат удивително леко и никакви правила на ФИНА не забраняват такава практика.

Хетц признава, че и той е опитвал подобен крем за плъзгане.

— Нашият продукт има големия недостатък, че напълно запушва порите и кожата не може нормално да диша. Плувеците плуват бързо първите 50 метра, а след това темпото значително спада и не може да се мисли за постигане на рекорден резултат. Сигурен съм обаче, че съществуват кремове, много по-добри от нашите.

Опасенията на Хетц се потвърждават от редица специалисти.

КАРИКАТУРИСТИТЕ ЗА ЖЕНСКИЯ ФУТБОЛ

„Моят идол е естрадната звезда Герд Мюлер!“

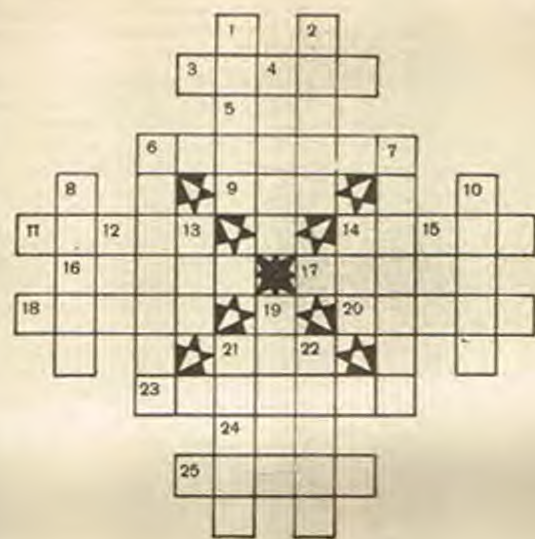

„Но аз току-що бях на фризьор!“

„Разбира се, че тя има право — при тази фигура!“

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 3. Наш спортен илюстратор седмичник. 5. Презимето на известен американски боксьор. 6. Презимето на известен съветски боксьор. 9. Марка мотоциклети. 11. Презимето на съветски писател, автор на „Вратарят на републиката“. 14. Баскетболист от италианския национален отбор. 16. Футболен отбор от „Б“ група. 17. Герой от руския епос. 18. Средство за писане. 20. Вид метал. 21. Град в Белгия. 23. Името и презимето на известен френски снор. 24. Скандинавска дребна монета. 25. Популярен австрийски снор.

ОТВЕСНО: 1. Прием при спортните състезания. 2. Пост във футболната игра. 4. Град в Литовска ССР. 6. Вид спорт. 7. Гимнастически уред. 8. Известен наш футболен съдия от близкото минало. 10. Популярно название на югославския сборен футболен отбор. 12. Водно превозно средство. 13. Име на знаменит съветски вратар. 14. Известен от близкото минало японски гимнастик. 15. Зрителен орган. 19. Музикално сценично произведение. 21. Комплекс от физически упражнения без или с уреди. 22. Място за спортни, циркови и други игри.

Съставил: Тодор ХРИСТОВ

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: Среща-реванш за купата на европейските шампиони между ЦСКА „Септ. знаме“ и „Бенфика“ (Лисабон) утре, сряда, в София.

СЕВЕРНА „Б“ РФГ — XII кръг: Кърпачев—Светкавица (5 5 7 22—26), Добруджа—Левски (6 1 1 20—4), Доростол—Локомотив (Мз) (3 2 3 8—8), Лудогорец—Бдин (2 2 2 11—10), Металург—Локомотив (Рс) (не са играли за първенство). Къччев—Дунав (1 1 7 3—2), Академик—Волов (8 2 6 25—24), Раковски—Септ. слава (3 1 2 7—6), Локомотив (ГО)—Чавдар (2 0 1 7—4).

ЮЖНА „Б“ РФГ — XII кръг: Сливен—Арда (4 5 7 17—19), Гурубоо—Локомотив (5 3 2 13—9), Балкан—Славия герой (0 0 2 3—8), Торпедо—Канев (не са играли за п-во), Родопа—Пирин (4 3 3 14—9), Велбъжд—Марица (Пд) (3 0 3 8—9), Димитровград—Миньор (Бух) (0 1 1 1—2).

ХОКЕИ НА ЛЕД: За републиканско първенство — първи кръг — днес Левски—Спартак—ЦСКА Септ. знаме, на 6 Перник—Левски—Спартак и на 7 Академик—Славия.

ВОЛЕЙБОЛ: За републиканско първенство — мъже на 7 Локомотив—Арда и Септ. слава—Перник; жени — на 5 Марица—ЦСКА Септ. знаме, Академик Пд—Славия, Арда—Академик Сф и Ботев—Перник; на 6 Марица—Славия, Академик Пд—ЦСКА Септ. знаме, Арда—Левски—Спартак и Ботев—Локомотив.

ВОДНА ТОПКА: Републиканско първенство — първи кръг и турнир за купата на НРБ от 3 до 7 в комплекс „Диана“ (София).

БАСКЕТБОЛ: Републиканско първенство — мъже: II кръг — на 7 от 18 ч. Черно море—Лъсково, Черноморец—ЦСКА Септ. знаме, Славия—Академик Пд, ВМЕИ—Локомотив, ВИФ „Г. Димитров“—Балкан, Академик Сф—Левски—Спартак; жени: V кръг — на 6 от 18 ч. Марица—ЖСК—Спартак, ЦСКА Септ. знаме—Перник, Локомотив—Черноморец, Академик Сф—Спортист, Славия—Левски—Спартак, на 7 от 18 ч. Академик Пд—ВИФ „Г. Димитров“.

ОТЛИЧНО НА МОК

Освен познатите на всички олимпийски медали МОК раздава и следните други отличия:

ОЛИМПИЙСКА КУПА. Учредена е през 1906 г. от Пиер де Кубертен. Тази най-висока награда на МОК се присъжда ежегодно на институти и организации с особени заслуги за пропагандиране на олимпийските идеи. Снимка 1.

ОЛИМПИЙСКИ ДИПЛОМ ЗА ЗАСЛУГИ — това е съответната награда, която се дава на частни лица.

КУПА „ФЪРНЛИ“. С нея МОК награждава спортни организации, имащи особени заслуги пред олимпийското движение. Снимка 3.

ТРОФЕЙ „МОХАМЕД ПАША“. Тя се дава на състезател, участник в игрите, чийто спортни успехи или дейност са допринесли изключително много за популяризирането на олимпийския спорт. Снимка 2.

ТРОФЕЙ „БОНАКОСА“ — награда, която се връчва на национален олимпийски комитет, верен в най-висока степен на олимпийското движение.

Олимпийските награди се увеличиха през 1968 г. с още една — председателят на МОК Ейвъри Брън дейдж раздава по свой избор 200 златни медала на лица със заслуги към олимпийското движение.

Когато унгарецът Тумпен за пръв път демонстрира своя нов стил на плуване, мнозина се удивиха: няма това не прилича на делфина? Новият стил беше наречен „делфин“. Той скоро стана любим за мнозина плувци.

Делфините наистина са един от най-бързите морски обитатели: плуват със 70 км в час — почти 10 пъти по-бързо от човек. Но освен това те притежават и необикновена интелигентност. В света съществуват много аквариуми, в които лесно обучавателни делфини показват завидни майсторство — в различни скокове, в игра с топка и пр. Сега в столицата ни гостува прочуто рево от Флорида. За тях бе изпратен наш самолет, който ги пренесе от Мюнхен. Те пътуват в специални сакове, закрепени като люлки, и кожата им не изсъхва благодарение автоматична инсталация за поливане. В самолета се поддържа еднакво атмосферно налягане.

Менеджърът на ревиюто Едуин Визингер, дългогодишен майстор на конни-спорта от Виена разказа за изключителните способности на своите питомци, една съвършена биологична машина чийто тайни още не са разгадани. Едва когато човек разбере механиката на тяхното плуване ще дава и по-добри спортни постижения в плуващия басейн.

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 21

ВОДОРАВНО: 6. „Локомотив“. 9. Кроше. 10. Пап 11. Арсов (Яончо). 12. Минев (Николай). 14. Кили (Жан Клод). 15. Арни. 17. „Милан“. 18. Коло (Дан). 19. Анива. 21. Регата. 23. Слалом. 26. Коби 28. Акин. 30. Попов (Валентин). 31. Кенин. 32. Нике. 33. Енип. 34. Рутина. 37. Нонаут. 41. Испан 44. Диана (Йоргова). 45. Битум. 47. Икар. 48. Влак. 49. Атина. 52. Кроуъл. 53. Оно (Т.). 54. Денее (Денчо). 55. Ана Карина.

ОТВЕСНО: 1. Алексин. 2. Копи (Фаусто). 3. Шоси 4. Иванка (Христова). 5. Греди. 7. Маноло. 8. Милан (Боля). 12. Микст. 13. Вавел. 14. Кале. 15. ИНКО. 17. Мотописти. 20. Алпинизъм. 21. Репей 22. Гавот. 24. Лакта. 25. Макет. 27. БОК. 29. Мис 35. Урай. 36. Недра. 38. Отава. 39. УСИК. 40. Глина (Горохова). 42. „Старт“. 43. Скалар. 45. Вадж. 46. Успех. 50. Тока. 51. Нора.

СТИХОВЕ, ПИСАНИ НА ТРИБУНАТА

Стиховете на Рождественски са добре известни у нас. Но мнозина ли знаят, че той е тясно свързан не само с поезията, но и със спорта, че физическата култура му „помага да бъде във форма да пише стиховете си“, както сам казва?

Този обаятелен поет и човек като огнен лъч се втурна в живота си. Неговият талант като ярко зарево засия за пръв път на тези величествени четения на стадиона в Лужники. Хората се стичаха като на голям футболен мач, отвън пазеше конна милиция. А вътре пламтеше страстният огън на младата поезия на Рождественски, Евтушенко, Вознесенски, Ах мадулина...

На стадиона Рождественски посвети много поетични строфи. За него, както пише в стихотворението, което поместваме, той не е камък, метал или дърво. Той, стадионът, който

„приветства стремителните“, е жив, той е приятел на хората...

В този стадион Рождественски сам е прекарал дълги часове. В интервюто пред „Старт“ съвсем скромно казва, че е играл баскетбол, футбол... и не говори по този многозначителен факт, че е играл две години в сборния баскетболен отбор на Карелофинската ССР. С герба на републиката е участвувал и в състезания по волейбол.

С баскетбола той е свързан толкова много, че и първото му гостуване в страната ни е посветено пак на тази игра. На X европейско първенство по баскетбол в София през 1957 г. сред възбудената атмосфера на спортния двубой той написа и второто стихотворение, което поместваме — „Минута“. Написа го още у нас, на трибуните, откъдето наблюдаваше играчите — това „изплашено ято“, отбора,

който губи; наблюдаваше треньора и неговите безконечни опити да ги успокои и насърчи...

„С Роберт се запознах на спортната площадка — пише съветският спортен журналист В. Улянов. — Три пъти седмично ние, група журналисти, играем в спортната зала на детско-юношеската школа във Фрунзенския район. И той играе с нас. Идва редовно, сражава се с азарт, порязва със своята виртуозност и... наистина олимпийско спокойствие!“

Наистина Рождественски е закърмен със спорта. Още като пионер има трети разред по футбол. На 14 години се пристрастява към волейбола, после цяла година се занимава с бокс. Идва и неговата окончателна и голяма любов — баскетболът...

МИНУТА

Минута — безкрайност.
Минута — тъй кратка!...
Когато до поражението остават мигове.
Идва тя като небесна мълния — минутата.
Една само минута.
И толкова...
На изплашено ято отборът прилича и никой виновен не иска да бъде.
— Пак суматоха излезе атаната.
Пак...
Играчите се гледат накриво.
Възбудени.
Дишат като коне по харман...
А треньорът: — Спокойно, момчета...
Притиснете по-плътнo деветката...
Наша ще бъде играта...
Спокойно...
Макар че дава прости съвети,
макар че всичко това и без него приемат,
всеки го слуша и всеки разбира.

сякаш съветът се връзва в същността им завинаги.
И ти се струва: хората повторно се раждат и като че ли противникът не е тъй страшен...
— Какво пък толкоз се паникьосахте!
Ако започнем спокойно...
Наша ще бъде играта...
Усмихва се някой, увереност някаква силите пак удавава.
И ето че вече те могат да срещнат сто изпитания...
О, ако в живота се дава минута!
Минута, когато в нея се включва времето и викият на стадиона утихва.
Минута, когато не вярваш и треньорът намира единствено вярната реплика.
Минута, в която забравяш играта с неочаквани ходове...
В стремителен век живеем, другарю!
Век без прекъсване, век без покой!

СТАДИОН

Не искам, не вярвам,
че той е направен от камък,
метал и дърво.
Че тези силовне дантелини са хладни и неми,
и мъртви...
Не!
Той е жив.
С него сме ние приятели.
Той ме прие в горещите си обятия —
зачервен от безоблачните следбеди,
препълнен от страховете и възненения...
Той за всички болести билки намира,
пресушава реки лимонадени и хруска пресни пуанки...
О, как се променя всяко движение,
когато кипва спортно сражение!
Когато той всичко поглъща и става млад и въздиша ту с упрек, ту със надежда.

Как съзерцава той всяка подробност!
И всичко вижда.
И ненавижда плахите!
Приветства той стремителните,
в играта умните и всеки пропуск в сърцето му рана оставя.
Когато той произнася тежка присъда,
това е по-страшно от грохот, от гръм!
Когато нили и дими, той прилича на взрив,
на пружина, готова в секунда да се изправи!
До последния сигнал той не затихва...
...Нима сте го виждали как той си почива,
когато задремва среднощният град!
Спи стадионът,
навил на нълбо на трибуните уморените кръгове.

От руски: Петко ТОМОВ
Александър МИХАЙЛОВ

СПОРТНИЯТ СЮЖЕТ-ЕДИН ОТ НАЙ-БЛАГОДАРНИТЕ

Третото издание на Роберт Рождественски в България зарадва не само поетичните кръгове в нашата страна, но и мнозина от тези, които го помнехме от трибуните на десетото европейско първенство по баскетбол през 1957 г. Естествено беше, преди да зададем няквите „официални“ въпроси, да поговорим за героите от този шампионат — за точния стрелкаш Тотев, за снайперската стрелба на Симков, за мощния Стояков, за финеса и бързината на Зубков. Рождественски добре си спомняше героите на горещите баскетболни двубои...

Много време мина оттогава. Младият и обещаващ талант е вече един от най-ярките поети на нашия век.

Много от това, което Рождественски е създал, вече е влязло в златния фонд на съветската литература. Цялата му поезия, още от първите стъпки, е открит, принципен разговор с неговите съвременници за жизненоважни проблеми. Познава едва ли не всички континенти на земята... Той е в Австрия, Аржентина, САЩ, Канада, Чили. От Северния полюс Рождественски ни донесе „Дрейфующият променлив“. В цикъла „Южен кръст“ поетът спомена впечатленията си от Латинска Америка. В книгата си „Посвещение“ отдава заслужената почит на първия покорител на космоса — Юрий Гагарин.

Роберт Рождественски е написал още: „Знамена на пролетта“, „Изпитание“, „Реквием“, „Реките се вливат в океана“, „Необитаемите острови“, „Сериозно“... Но каква е заслугата на физическата култура към всичко това, какво е мястото на спорта в неговия живот?

— Много се радвам, че чрез вашия вестник имам възможност да се срещна с безбройните почитатели на спорта във вашата прекрасна страна България — започна поетът.

— Казах, радвам се, защото въпреки че практикувах активната си спортна дейност, и аз съм редовен зрител на ледения стадион, на футболното игрище, на баскетболната площадка, и то не от най-спокойните...

— Вече само като зрител? Следва ли от това, че не се занимавате активно със спорт?

— Преди години играех волейбол, баскетбол, футбол. Участвувах съм и в две всевъзможни спартакиади. Но мина това време, сега спортните ми занимания се ограничиха — два пъти седмично. И съм недоволен от себе си.

— Какво е мястото на спортната тема в творчеството Ви?

— Не мога да дам точен отговор. Не разсъждавам творчеството си на теми. Основното е контакт с неговите добри и лоши страни. Избира се, в конкретно произведение героите ми може да е спортист, но преди всичко той е човек. От друга страна, мога да ви кажа, че спортният сюжет е един от най-благоприятните. Срещаш силни характери, воля, мъжественост, устремен възход, неочаквано сгромоустване... Красиво е да видиш как в спортната битка човек преодолява малодушието, слабостта, напрежението. Не, съвсем не считам спортната тема за второстепенна!

— Каква световноизвестна писатели са търсили сюжети в разнообразието на спорта. Най-добрият пример за това е Джек Лондон.

— Имате ли любими спортисти?

— Разбира се. И аз като всеки запаленко съм съм вече такъв, и то както ви казах, не от най-спокойните) си имам любими имена. Познавам се с мнозина спортисти, но особено си гордея с дружба с Попенченко, Владимир Старшинов и Брумел. Особено Брумел ми показва на какво е способна човешката воля, калена в спортните битки.

— Вярвам, че не сте изключение като поет-спортист. Кои от Вашите колеги се занимават или са се занимавали със спорт?

— Знае, изглежда, мислите, че ние сме заговорили от друго тество. И за нас важи това, което казах и за всички хора. Много писатели са били като мене активни спортисти и като мене използват свободното си време да се калаят. Защото: „Здраво тяло, здрава душа“...

— Какво Ви е направило най-голямо впечатление у нас?

— Наблизването у вас ми харесват хората. Много исторически и сърдечни. Нека не ви

Материалите написаха Велizar ЗАХАРИЕВ и Климент ВЕЛИЧКОВ

Пред поредната баскетболна тренировка...

ЕДНА ПРЕНЕБРЕГНАТА ТЕМА

Едно от най-значителните културни събития през тези дни в столицата е третата национална младежка художествена изложба, посветена на XII конгрес на ДКМС.

През погледа на компетентното и високоталентно жури минаха 1968 творби от 1029 автори, но само 289 художници с 441 творби добиха правото да участвуват в изложбата, която се посреща с интерес от специалисти и любители на изобразителното изкуство.

Младите художници са черпили теми от всички области на живота. И някои са се обърнали към спорта. Това е съвсем естествено, тъй като спорт и младеж са две понятия, неразривно свързани. Точно младежта трябва да положи усилия да осъществи връзката между изкуството и спорта.

Стременият да отрази тази страна на нашата действителност е ръководил и младия художник от Разград Радн Неделчев, който се представя с картината „Народни борби в Лудогорието“.

На един жизнерадостен фон в определено разназвательно стил Неделчев е предал с много любов типично народен празник за този край на България — народните борби. Мало и голямо се е събрало на мегдана, за да види как се борят най-силните мъже. От фигурите на четирите двойки борци лъха изключителна сила и мощ. Настроението на

творбата е ведро, празнично, доловен е най-същественният момент на събитията — борбата, неразривно свързана с битата и живота на българина.

Този вид спорт е послужил като тема и за графина Тодор Полтошев. Най-младият член на цяла фамилия художници, в която спортът е на особена почит и уважение (не е излишно да споменем, че Т. Полтошев е един от добрите ни състезатели по автомобилна спортна дисциплина — на изложбата „Борецът Ст. Ангелов“ (на снимката). Повод за създаването на тази творба — както разбрах от младия график — е големият успех, който завоюваха нашите борци на световното първенство в София. И веднага следва да отбележим, че най-характерните черти на българския борец — сила, мъжество, воля, увереност — са сполучливо предадени от Полтошев.

Творбата на Драган Немцов „В зала по фехтовка“ е третото и последно произведение с тема от спорта — твърде малко за една национална изложба. Причините са сигурно от различно естество, за тях сега няма да се говори, но фантът си остава един — спортът със своите големи възможности засега е пренебрегнат като тема в творбите на младите художници.

Валентин ЯНЕВ

екран

Така ще бъдат облечени полските спортисти по време на олимпийските игри в Мюнхен (ЦДФ — БТА)

Избраниците на Алф Рамзи постигнаха щастлива победа в мача за европейско първенство Швейцария — Англия 2:3, която почти сигурно им открива път към четвъртфиналите. НА СНИМКАТА: Вторият гол във вратата на английския отбор (АСЛ — БТА)

През прозореца на специалния тунел, в който силна въздушна струя създава условия, близки до действителните, се вижда швейцарският спускач Руси. Отвън по радиото треньорите му помагат да коригира стойката си така, че съпротивлението на въздуха да е минимално. Това е част от подготовката на швейцарските алпийци за новия ски-сезон. (Кийстоун — БТА)

Още една жертва на професионалния ринг — след нокаутиращ удар на южноафриканеца Сноубол филипинският боксьор Джангалей (на снимката) почина по пътя към болницата. (Телефото ЮПИ — БТА)

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ НАЙ-СИЛНИТЕ В СВЕТА «ЧЕЛСИ» (Лондон)

Основан през 1905 г., влиза в английската първа дивизия през 1907 год. Един от най-популярните клубове в Англия, който обаче само веднъж е бил шампион на своята страна — през 1955 г. Веднъж е бил и носител на английската купа — през 1970 г. Този успех му даде право да участва в турнира на носителите на национални купи за 1970—1971 г. Пътят бе изминат без грешка и след два мача във финалния двубой с мадридския „Реал“ (1:1 с продължения и 2:1 в Атина) футболистите на „Челси“ спечелиха втората по стойност европейска клубна награда.

Състав (от ляво на дясно): седнали — Бирчелол, Куук, Хъдън, Боял, Харис, Хаузмън, Озгуд, Болдуин и Темблинг; прави — Хинтън, Хъчинсън, Уей, Хюз, Бонети, Демпси, Макриди и Холинс.